

אוצרות המשיח

הרב מרדכי יפת יהודה שרעבי

ט' בתמוז תשפ"ה | שבת קודש | גלוז 156

פרשת חוקת

מן רגלי חכם בנדרו שמואלי שליט"א

ויקחו אֵלֶיךָ פָּרָה אֲרֻמָּה תְּמִימָה אֲשֶׁר אֵין בָּהּ
מוֹם אֲשֶׁר לֹא עָלָה עֲלֶיהָ עֹל

משולחן המלך
עמוד 3

זוהר על הפרשה
עמוד 8

שרפי קודש
עמוד 10

ההלכה היומית
עמוד 12

שאלות מבית הדין
עמוד 12

מדור הילדים
עמוד 14

דרכי הרשב"י
עמוד 15

זמני השבת

הזמנים ע"פ לוח אור החיים

הדלקת נרות	שקיעה	יציאה	ר"ת
ירושלים	19:13	20:24	21:20
חיפה	19:35	20:26	21:22
באר שבע	19:31	20:22	21:17
תל אביב	19:31	20:22	21:17

מסגרת ירושלים הדלקת נרות 40 דקות לפני השקיעה

הילולא דצדריקא

יום ראשון - י' תמוז

י. רבי ישראל יעקב אלגזי, מח"ס ארעא דרבנן, תקט"ו | רבי מאיר מלול רב ברצלונה

יום שני - י"א תמוז

יא. רבי עטייה חורי מחכמי ג'רבה, מח"ס נטע רבעי תשל"ב | רבי צבי הירש מזדיטשוב, מח"ס צבי לדציק, תקצ"א | רבי משה מימון זצ"ל מדזיט גאבס, מח"ס ישיר משה

יום שלישי - י"ב תמוז

יב. רבי יעקב ב"ר אשר בעל הטורים, ה' אלפים ק"ח, קבור בספרד | רבי אברהם דוויק הכהן קאלוסי חכם באשי באר"צ | רבי אהרן בן חיים | הרב אליהו ברוך קמאי, ישיבת מיר תרע"ז. | רבי נסים בנימין מרדכי אלישע בן הרב יש"א ברכה | רבי אליהו יוסף ריבלין, מח"ס אלהי יוסף

יום רביעי - י"ג תמוז

יג. רבי אלחנן וסרמן, מח"ס קובץ שעורים הי"ד, תש"א | רבי חיים הכהן ראפפורט, מח"ס שו"ת רבינו חיים הכהן | רבי יעקב פיתוסי, מח"ס ירך יעקב, תקע"ב | רבי דוד בהר"צ רבי מנחם נחום מראחמסטריווקע | רבי אריה לייב הלוי עפשטיין, מח"ס הפרדס, תקל"ה | רבי שמואל שיינברג, ראש ישיבת מגדל התורה ברוך טעם, תקפ"א

יום חמישי - י"ד תמוז

יד. רבי מרדכי עטייה, מתלמידי רבנו מרדכי שרעבי, תשל"ח | רבי בכור רפאל הלוי | רבי יוסף ב"ר משה מטרנאי המהרימ"ט, שצ"ט | רבי יאיר חפוטא, אב"ד באר יעקב, תשס"ג

יום שישי - ט"ו תמוז

טו. רבי אברהם פילוסוף ראב"ד הספרדים בירושלים | רבי שלמה משיח ממקובלי ירושלים, תשט"ז | רבי חיים בן עטר בעל האור החיים הקדוש, תק"ג, קבור בירושלים | רבי דוד משה רוזנבוים מקראעטשניף רחובות, תשכ"ט | רבי עמרם בלויא מראשי נטורי קרתא בירושלים, תשל"ד | רבי שלמה אלפאסי מבעלי הספר משהא דרבותא, תקס"א | ר' נסים כהן השלישי דומ"צ בעיר בנגרדאן, תשל"ד

יום שבת - ט"ז תמוז

טז. חור בנו של כלב ומרים הנביאה | רבי יעקב שמריהו דייטש אב"ד חת"ס פ"ת, תשנ"ג | רבי שמעון משה דיסקין מר"י קול תורה, משאת המלך, תשנ"ט | רבי יצחק לילואני אוולא, נכד החיד"א

מופדות המייש"ר

הידור מצווה

הכתיבת לספרי תורה, תפילין ומזוזה בפקודתו של מיי"ר שליט"א וכן כל ספרי מיי"ר

שלוחה 5

לעריכת אוזרות

באורות צדריים של אברכי ורבני הישיבה כולל סעודת ורבני תורה וקדוש כולל תיעוד שישלח אליכם ביואטסאפ

שלוחה 7 או ביואטסאפ

פדיון נפש

ע"פ חקמיה עם מטבעות מכסף טהור הנערך מדי יום ע"י מיי"ר גידול המקובלים

שלוחה 5 או ביואטסאפ

קביעת פגישה למור

אך ורק דרך הטלפון שלוחה 6
הציבור מתבקש בכל לשון של בקשה לא להגיע ללא קביעת תור מראש

ע"י מניין אברכים באופן פרטי ליקירך ללא שעות נוספים שלוחה 7

כול לאברכים מצוינים החזקת אברך ללימוד התורה הקדושה להצלחת

בית הכנסת זמני תפילות ושיעורי תורה שואל את הבוט או היכנס לאחר הישיבה

מכון להוצאת ספרים
ניתן להקדיש לעז

תהלים לילדים לחזרת שמות בלימוד התהלים לילדים שלוחה 11

חלקת ספרי הזוהר והימי ללא עלות שלוחה 4

לקבלת ההלכה היסודית כ-2 דק' של הלכות יש לשלוח בקשה ביואטסאפ

בית הראיה שאלות אקטואליות בהלכה שלוחה 2

ישיבה גדולה לכוזרים תפירת התורה שלוחה 10

הכל בטלפון אורז:

03-55-20004

www.ravbenayahu.co.il | אורט ישראל 4 בת-ים
טכ"פון וואצאפ 054-4776356 | קו שמינית שיעורים: 073-3718129

יצחק צחק ישראלי וקר
054-655-4554

משולחן המלך

פנינים מוסרים ומעשיות השונים לכל נפש
הנערכים משולחן המלך מתוך
שיעור הדף היומי שנמסר ע"י מרן שליט"א

עורך: הרב מרדכי ג'נדי הי"ד

'זאת חוקת התורה'

אומר הרב 'שערי אורה', 'זאת' זה 'השכינה'. כל השפע בא לעם ישראל על ידי ה'אמא', על ידי ה'שכינה'. היא המכניסה את התפילות שלנו ואת המעשים הטובים, לפני אבינו שבשמיים. והיא מעמידה אותנו לפני הקדוש ברוך הוא ביום 'כיפור', כמו שכתוב 'בזאת יבוא אהרון אל הקודש', היא עומדת בתפילה והיא שומעת את התפילה.

'זאת', מגינה על עם ישראל. כמו שדוד המלך אומר ב'תהילים' - 'אם תחנה עלי מחנה, לא יירא ליכי. אם תקום עליי מלחמה, בזאת אני בוטח'. 'זאת' זה ה'שכינה', והיא המנחמת. איך אומר דוד, 'זאת נחמתי בעוניי'. הכל על ידי 'זאת'. ולכן גם 'זאת התורה', 'אדם כי ימות באוהל', אין התורה מתקיימת אלא במי שממית את עצמו באוהל של תורה - 'זאת נחלת עבדי השם', 'וזאת הברכה אשר ברכ משה את בני ישראל', הכל על ידי 'זאת'. ועכשיו מוכן מה שכתוב 'זאת חוקת התורה'. כל חוקת התורה ניתן לעם ישראל בשביל להקים שכינתא מעפרא ולהקים את 'זאת' שהיא השכינה. ולכן, 'זאת' בגימטריא 408, כמניין 'צום', 'קול', 'ממון' - תשובה, תפילה, וצדקה מעבירין את רוע הגזירה. 'תשובה' זה צום, 'תפילה' זה 'קול', 'צדקה' זה ממון. כל תיבה בזאת, למשל 'צום' - עולה 136. 'קול' - 136. 'ממון' - 136. כפול שלוש יוצא 408. שלושה דברים אלו נחוצים כדי שאדם יהיה כלי שראוי לקבל את התורה. ולכן צריך את שלושה הכלים. ואם חסר כלי אחד, אדם נקרא 'פגור' ואני בער ולא אדע, ו'בער' זה פעמים 136, וחסר לנו עוד 136 כדי להגיע ל'זאת' וכדי להשיג את התורה.

עונש על ביטול תורה

אמר ר' יוחנן - כל מי שאפשר לו לעסוק בתורה ואינו עוסק, זה בכלל 'דבר השם בזה'. מורנו חכם עובדיה ע"ה כל הזמן היה מדבר על זה, כמה צריך האדם להשתדל לכבד את התורה. חכם עובדיה ע"ה סיפר שכעיר 'קלם' היה סוחר ששמו ר' נטע, והייתה לו בת יחידה מיוחדת במינה. הוא אמר שהוא רוצה חתן תלמיד חכם שילמד כל היום תורה, והוא ידאג לו לפרנסה. ואכן, מצא לביתו

בעיר 'שוטסין' היה מקובל גדול שקראו לו ר' מנחם מנדל. נסעו אליו. התחיל הרב לדבר עם ה'דיבוק', כאשר האישה מתרוממת והשפתיים שלה נעות. הרב שאל את הדיבוק 'למה אתה מזיק לאישה הזאת?'. ענה הדיבוק 'יש חמישה מלאכי חבלה שרודפים אותי', ופירט את שמם. שאל אותו הרב מיהו? ענה, שהוא בחור ישיבה שלמד ב'פריסק', ויצא מהדרך, נסע ל'אפריקה' וקלקל דרכיו ולא הניח עבירה שלא עשה, ואז יום אחד נסע בעגלה, והעגלה התהפכה, והוא מת מבלי שהספיק לעשות תשובה. ועכשיו רודפים אחריו מלאכי חבלה ומכים אותו. שאל הרב 'מה קרה שגרמת לאישה הזאת ייסורים כאלה?'. התחיל הדיבוק לצחוק בקול רם 'אימא שלה ואימא של בעלה, שניהם נפטרו, והם התחננו אלי בעולם העליון שאכנס בה'. למה? 'אם לא אעזר אותה כאן, לא יהיה לה תקומה לא בעולם הזה ולא בעולם הבא'. 'למה?', שאל הרב. ענה הדיבוק 'היא הפסיקה את בעלה מלימוד התורה! היא פיתתה אותו ללכת למסחר, ולאט לאט הוציאה אותו מלימוד התורה, והיא עלולה לאבד את כל עולמה בגלל זה. ולכן ביקשו ממני שאכנס בה, ולכן עשיתי את זה'. פנה הרב לבעל: 'אתה מקבל עליך שמעכשיו תשב ותלמד אך ורק תורה?'. הבעל אמר שמקבל על עצמו, והעיקר שאשתו תהיה בריאה. אמר הרב 'אם כך, נוציא את הרוח'. החל הרב לקרוא 'משניות' ו'תהילים', וביקש מהרוח לצאת מהאישה, כי הבעל קיבל על עצמו לעשות תשובה ולהתמסר לתורה. והאישה התעלפה ונפלה מתוך צעקות, והרוח יצאה ממנה דרך האצבע הקטנה. וכאן חכם עובדיה היה אומר 'תראו מה קורה למי שעוזב את התורה..'

כמה הקדוש ברוך הוא מקפיד על מי שמזלזל בתורה שזה העיקר אצל הקדוש ברוך הוא. הרי כתוב 'קרה היא מפנינים' - יותר מכון גדול שנכנס לפניי ולפנים. כהן גדול יכול להיכנס לפניי ולפנים, אבל הוא לא נכנס בתוך ארון הברית. ואילו תלמיד חכם שלומד תורה, נכנס בתוך 'ארון הברית'. כ"כ גדול המעלה של התורה ושל לומדיה.

חוקת הפרה

לא סתם אומרת התורה, 'זאת חוקת התורה'. הרי היה צריך לומר 'זאת חוקת הפרה'. אלא, דבר ראשון מה שמטעה

להמשיך ללמוד תורה. אמרה אשתו 'נפתח עסק, ואני אשב שם. ואתה, תיתן רק שעתים מזמנך בכל יום, הבעל הסכים.

אחרי כמה חודשים השעתיים הפכו לארבע שעות. אחרי שנה זה הפך לחצי יום. אחרי זה נהיה יום שלם, עד שלבסוף התלמיד חכם המובהק הזה לא פתח בכלל את הגמרא והיה כל כולו בתוך העסקים.

מוצאי שבת אחת, האישה יצאה לשפוך כלי מים בחוץ, ופתאום כשהיא נכנסה לבית, הרגישה שהיא נחנקת ולא יכולה לדבר. מיד הביאו רופא שבדק אותה ואבחן שלא מדובר במחלה גשמית, אלא בדבר רוחני. מסתבר שנכנס בה 'דיבוק'. (רוח).

מפי מרן גדול המקובלים
הרב בניהו שמואלי שליט"א

מידי יום שלישי בשעה 18:00 | בישיבת המיישר | רח' אורט ישראל 4 בת ים

השיעור
השבועי
דף היומי מוסר והלכות

משולחן המלך

שיטת הלימוד של רבי מרדכי שרעבי

לכן, אדם שלומד תורה, צריך ללמוד לשם שמיים. 'אדם לעמל יולד', ולחזור ארבע, חמש, עשר פעמים.

הרב מרדכי שרעבי זצוק"ל היה יודע כל התורה בעל פה משהו פלא פלאות. הוא זוכר הכל. יום אחד היה אחי שמואל יושב אצלו וכותב את השמות של האנשים שבאים וצריך לעשות להם תיקון. היה כותב השם שלו ושם אמו. נגיד שיש 50 שמות. אחי לקח איתו בטעות את הפתק עם כל השמות לבית. הרי כלילה הרב עושה תיקון והוא צריך את הרשימה.

בבוקר בא איזה בן אדם ובוכה 'אני רוצה שתעשה לי תיקון'. אמר לו הרב 'עשיתי לך אתמול תיקון'. אמר 'איפה אני כותב, תראה לי בדף'. הדף היה אצל אחי. מה אומר לו הרב?, 'אתה קוראים לך כך וכך, ותדע לך שעכשיו אני אקרא לכן אדם שיבוא והוא שכח את הדף עם השמות אצלו בכיס, ואני יודע כל השמות שיש בדף בעל פה!'. וככה היה. קרא את כל השמות בעל פה, לא היה לו שכחה בכלל.

אף פעם הוא לא לימד עם ספר, הכל היה בעל פה. כי כשהיה עמל הרכה על התורה, היה הולך ללמוד בפני הרב שלו ומכין את השיעור 60 פעם, וכשכא לבית חוזר עליו עוד 60 פעם. ככה לי הוא אמר. אני ליוויתי אותו פעם לבית ואמרתי לו 'כבוד הרב, מחר יש לי מבחן ואני צריך לדעת כל אותיות 'רבתי' עם הפסוקים שלהם, וכל אותיות 'זעירי'. כבודו יכול לעזור לי?', אמר 'כן'. אני אגיד לך את האותיות. אמר לי כל אותיות 'רבתי' והפסוקים שלהם. אמרתי לו 'טוב, כבוד הרב, עכשיו מה עם אותיות 'זעירי'? אמר לי 'תחזור על ה'רבתי' ואגיד לך את ה'זעירי'. אז אני אומר לו 'איך כבודו יודע את זה בעל פה?', הוא אומר לי 'זה לא בא בחינם, אני למדתי ואני הכנתי את עצמי 60 פעם, וחזרתי 60 פעם.. ככה אני זוכר.. בלי זה איך אדם יזכור?!'.

ועל זה אומרת התורה 'זאת חוקת התורה אשר ציווה השם לאמר', 'זאת' זה ראשי תיבות - 'זכור אל תשכח', אם אתה רוצה לזכור את חוקת התורה יש עצות לך - 'אשר ציווה השם לאמר', 'צוה' זה 101 בגימטריא. כלומר, תחזור על הלימוד שלך 101 פעם. איך אמרו 'הוא צוה, ויעמוד' - אם למדת 'צוה' פעמים, אז 'יעמוד' התורה תעמוד. דבר השני 'זאת חוקת התורה אשר ציווה השם', כל הזמן יהיה נגד עיניו שם 'הוי"ה'. דבר שלישי - 'לאמר', תאמר את הלימוד כפה 'כי חיים הם למוציאיהם', אל תקרי למוציאיהם אלא 'למוציאיהם' כפה.

חיי קדושה בתורה

הזוהר הקדוש אומר ש'מיכאל' הוא השר של הנשמות של עם ישראל, כמו שאנחנו אומרים 'מיכאל שר ישראל'. 'זאת חוקת התורה אשר ציווה השם לאמר' - 'זאת', זה התורה 'זאת התורה אשר שם משה'. 'חקת' זה נטריקון - 'חיים, קדושה, תורה'. 'חיים' זה חיים למוציאיהם כפה, דברי תורה מוסיפים חיים. 'קדושה' - אין אדם מתקדש אלא על ידי תורה. 'אשר צוה' - 'אשר' אותיות 'ראש', 'צוה' שזה בגימטריא 101 שזה גם הגימטריא של 'מיכאל' שר ישראל שכנגדו צריך לחזור 101 פעמים על הלימוד. גם 'צוה' בגימטריא מלאך שהאותיות שלו ממונים על הזיכרון, וקוראים לו 'ז.ג.א.ל.ג.א.ל.' שזה גם 101. גם יש שר של השכחה ששמו 'פוסה' שבגימטריא זה 100. ומי שלומד 101 פעם, מכניע אותו. ולכן כתוב 'אשר מי שבא לכאן ותלמודו בידו'. 'לכאן' זה 101.

האדם, זה ה'תורה'. רש"י אומר, שהשטן ואומות העולם מצערים את ישראל ושואלים 'מה טעם של המצווה הזאת? אומרת לנו התורה, 'חוקה' זו 'מורה', ואין רשות להרהר אחריה. עם ישראל עשו את העגל, ולכן עכשיו תבוא האם ותקנח את צואת בנה. הפרה שהיא האימא של העגל, היא תבוא ותכפר על חטא העגל.

בי"ז בתמוז שכר משה רבנו את הלוחות 'תמוז' זה ראשי תיבות 'זכרו תורת משה', כי על ידי שגשגתו הלוחות וחטא העגל, נהייתה שכתה ושוכחים את התורה, ועכשיו זה העניין 'זכרו תורת משה'. ואם אדם עכשיו רוצה לזכור את התורה, צריך ללמוד הרכה תורה ולחזור על הלימוד.

זכרון בלימוד

השבת הזאת זה 'שבת אור החיים', כי יום שיש הבא זה פטירת רבי חיים בן עטר. הוא כותב 'זאת חוקת התורה' - צריך להגיד 'זאת חוקת הפרה'. אלא אומרים, ששלושה דברים מועילים לאדם שיוכל לזכור את התורה.

דבר ראשון - אומר רבנו האר"י, שצריך לחזור 101 פעם על הלימוד, כי יש קליפה נקראת 'מס' שזה 100 בגימטריא. אם אדם עובר אותה אפילו באחד, הוא מכניע אותה ואז הוא זוכר את הלימוד. הקליפה היא 'מס'. ואם אדם יחזור עוד פעם אחת על הלימוד, יהיה 101 פעם, וככה לא ישכח.

דבר שני - כדי לזכור את הלימוד צריך 'שייתו' השם לנגדי תמיד - כל הזמן יצייר מולו שם הוי"ה ברוך הוא.

דבר שלישי כדי לזכור את הלימוד - צריך ללמוד בקול רם, ולא שאדם ילמד בלב, אלא ישמיע לאוזנו.

ברכות שמים מעל

הגיליון מוקדש להצלחת ידידנו אהוב ליבנו תומך תורה וחסד בכל ליבו ונפשו רבי שי בן דות ה"ו ודעייתו הצדקנית יסמין בת פאני תחי' וילדיהם הנעימים השם ישמרם ויחייהם בבריאות ושובע שמחות אמן

תיקון הנפטרים

תיקון הנפטרים זה תיקון שעושים עבור נשמות הנפטרים, כדי לזכורם ולרוממם בעולמות העליונים ולהעלותם מדרגה שבה נדא נמצא.

המקור לכן: מגדולי המקובלים רבי יודנה פתיה זצ"ל וזה לשונו בספרו הקדוש 'מענות דודנה':

"אם חורשים רצונם לעשות נחת רוח לבת, להשיגו ולהציל מכף הקלע ומדינת של נידנם, שהוא נידון בהם, אין שם אופן, כי אם לשפך שיה ותפילה בפני מלכו של עולם בעד הכת החזא. ויקבצו עשרה אנשים בשרים יודעין ספר ויעש למת סדר תיקון..."

ותיקון זה מועיל מאד לנשמות הנפטרים להעלותם מעלה מעלה ולהצילם מדין גהנום"

התיקון יערך אי"ה ביום יום שלישי ב"ט אייר (27/05/25) ערב ראש חודש סיון בשעה 14:00 בדויכל ישיבתנו הקדושה

לחסידת שמות 03-5520004 שלווחה 1

נמסרת שמות באות הישיבה

משולחן המלך

הבדל בין מצוות ה' לשאר דברים

אומר הבן איש חי, שהיה להם מוהל אחד בעיר, שכל פרי שהיה רוצה לאכול, היה רוחץ אותו שבע פעמים, בליפה, בסבון, ורק אז היה אוכל אותו. אך כשהיה מל' תינוק, והיה עושה 'פריעה' ומציצה, לא היה לו שום בעיות. שאלו אותו 'איך זה יכול להיות שאתה כך מוצץ את הדם ולא נרתע, ואילו את הפרי אתה שוטף שבע פעמים?'. אמר להם 'זה מצוות השם יתברך. השם ציווה, ואני יכול לעשות'...

היה עוד אדם שלא יכול לאכול מאכל מר, והיה צריך למתק את המאכל המר. כשהרופא נתן לו תרופה מרה, היה מקיא אותו. אך רואים אותו כליל הסדר אוכל לתאבון את ה'תקיק' החרדי בכמות גדושה. כששאלו אותו איך הוא יכול לאכול, אמר להם שזה מצוות השם, והשם ציווה ולכן עושים. כל מצווה ומצווה יש לה טעם, יסוד ומקור, וזה לטובתנו ולתקון רמ"ח איברים ושס"ה גידים שלנו. ולכן צריך לקיים אותה כמו שהשם ציווה.

כיבוד תורים גם אם קשה

חכם עובדיה יוסף ע"ה היה נוהג לספר סיפור על אדם אחד שאשתו הייתה חולה, ובדיוק נולד לו בן, ואשתו לא יכלה לזוז ולא היה מי שיטפל בתינוק. והוא, לא היה לו סבלנות בכלל ולא היה לו רגש כלפי התינוק. עשה ברית מילה לתינוק ועברו שבועיים, וראה האבא שאין מי שיטפל בו, והוא לא יכול לישון טוב כלילה כי התינוק מפריע, אז נמאס לו ממנו. הלך ליד בית הכנסת כלילה, והניח את הילד על חבית של מים שהייתה שם.

הוא נתן גם לחברו החיד"א לאכול מהתבשיל. אך הגאון חיד"א ניזוק מכך והאצבע שלו הקטנה השתתקה. אך לא היה אכפת לו, כי מאז הוא זוכר כל מה שהוא לומד, והיה לו זיכרון צילומי ולא היה שוכח כלום. כך הוא הכין את הספר 'סדר הדורות'. אבל רבותינו אמרו 'חזור חזור ולא תצטרך לפלאזור', כי זה מזיק.

הרב של ה'בוכרים' היה מולא ארי קיימוף. אני לא ראיתי אותו אך הייתי בלוויה שלו. אבל אומרים שהוא היה נקרא ב'פרת יוסף' 'בעל המפתחות', 'ספר המפתחות', וכל דבר שאתה רוצה לשאול איפה זה נמצא, הוא היה אומר מה כתוב במפתחות של אותו הספר על אותו נושא ששאלת אותו.

לימוד התורה מטהר את האדם

אנחנו עכשיו בפרשת 'פרה', וצריך טהרה של הפרה. אך עכשיו אין לנו אפר פרה, אבל יש לנו 'נשלמה פרים שפתינו'. אם אדם רוצה להיטהר, שילמד פרשת 'פרה' ויוצאים מהטומאה. לימוד התורה מטהרת את האדם. ולכן כתוב 'זאת חוקת התורה', לומר שכל התורה כולה הוא הוקשה ל'פרה' והכל זה 'עזרה' ואין רשות להרהר אחריה. מה זה 'חוקה'?, הכוונה היא שאנחנו עושים בגלל שהשם ציווה. כל התורה זה בגלל שהשם ציווה, ואל תחפש לך טעמים ועניינים.

'ציפורת כרמים'

יש ציפור שאם שוחטים אותה ואוכלים מהמרק שלה, זה עושה זיכרון. 'ציפורת כרמים' היא נקראת. אומר ה'גאון מווילנה' - ב'שירת הבריא' מה היא אומרת 'ציפורת הכרמים' - 'שיר למעלות אשא עיני אל ההרים מאין יבוא עזרי. עזרי מעם השם', הרי היא מפחדת והיא בורחת, כי כל הזמן תופסים אותה ושוחטים אותה. אז היא אומרת 'מאין יבוא עזרי - ריבוננו של עולם, 'מאין' שזה 101 בגימטריא, אם ילמדו 'מאין' פעם, 'יבוא עזרי'. בלי זה לא יבוא עזרי. כי רוצים לשחוט אותה.

היה אומר ה'פלי יקר' - המלאך שממונה על הזיכרון, שמו 'זכר'. המלאך שממונה על השכחה שמו 'שכח'. ה'זכר' יש לו 227 כוחות כמניין 'זכר', וה'שכח' יש לו 328 כוחות. מה ההפרש ביניהם? - 101. אם אתה תחזור על הלימוד 101 פעם, אז אתה מכניע את המלאך של השכחה.

חזור חזור ואל תצטרך לפלאזור

הגאון חיד"א היה לו זיכרון להפליא. הוא נכנס לאוניברסיטה באנגליה, ושם הוא ראה ספרי כתב יד של כל חכמי ישראל, והכל היה זוכר בעל פה. וככה הוא היה עשה את ספר 'סדר הדורות', וכל חכם איזה ספר חיבר, הכל כתב שם.

הרש"ש היה אהוב מאוד את החיד"א. והיה איתו חברו ר' יום טוב אלגאזי שגם כן היה תלמיד הרש"ש, ואחרי הרש"ש הוא היה ראש ישיבת 'בית אל'. ר' יום טוב אלגאזי נולד בשנת תפ"א, ואילו החיד"א בתפ"ד. היו ידידים גדולים והיו כל הזמן לומדים יחד. אימא של ר' יום טוב אלגאזי הכינה לו 'פלאזור'. זה צמח שמי שאוכל ממנו, יהיה לו זיכרון. היא נתנה מזה לתרגל לאכול, ואח"כ שחטו את התרגל והכינה לו תבשיל מזה.

מוסדות המיש"ר תכ"ץ
פרנס יום

היום יום רביעי ב' טב' התשפ"ד
הלימוד והתפילות בישיבת 'חזון' לע"נ

יקי קורן פלוני

הקדוש ע"ה היה פלוני אלמוני חייו יחיד שיוכח לשפעת ברכה
הצלחה פרנסה טובה ובשפע. נותן ושמחה בריאות איתנה.
אריכות ימים ושנים בטוב ובנעימות וכל מילי דמיטב אמן.

להקדשות: **03-552-0004**

באפשרותך להיות משותפיו של מו"ר הרב בניהו שליט"א, בתרומת 500 ₪ חד פעמי, ואברכי המוסדות ילמדו להצלחתכם, שלט זה מודבק בפתחים של כל בתי המדרש של המוסדות הקדושים

ברכות שמים מעל

הגיליון מוקדש להצלחת ידידנו
אהוב ליבנו תומך תורה וחסד
בכל ליבו ונפשו
רבי דוד בן אסתר הי"ו
ודעייתו הצדקנית
נטלי חיה בת דשל תחי'
וילדיהם הנעימים
השם ישמרם ויחייהם בבריאות
ושובע שמחות אמן

משולחן המלך

צדיק באמונתו וחייה

דיבורים קדושים בענייני "אמונה"
מאת הרב יוסף עבדלחק שליט"א
מאבירי המוסדות

יש להתבונן ולראות מהי מהות התורה ומטרת התורה אשר אנהנו כל שנה חוזרים על התורה שוב ושוב, שהרי ודאי שהתורה היא לא סיפור היסטוריה שעל כל אחד לזכור את סדר הדורות, אלא יש משהו עמוק יותר אשר יש לו מטרה, והתשובה לה כותב הרמב"ן הקדוש בהקדמה לתורה כותב שם מדי מטרת התורה וז"ל "התורה יכלול הסיפורים מתחילת בראשית, כי הוא מורה אנשים בדרך בענין האמונה" עכ"ל הרי לנו מדבריו אשר כל מהות מטרת התורה היא להפנים לאדם את ענין האמונה שתהיה אצלו כרורה וחוקה, ועל זה כותב השומר אמונים הסיבה אשר אומרים אנו "חזק חזק" בסוף כל ספר אינו אלא לעורר האדם שיחזק ליבו באמונה בהשם כדאוי וכיאה, וזה כל מטרתו פה בעולם הזה להשקיע כמה שיותר ביסוד זה ולגרום לחיים שלנו להיות קשורים כאחד עם הנהגת השם,

כל מעלת היהודי בעיני השם יתברך היא כפי ההצלחות שיש לו באמונה בהשם היינו כמה שהוא מצליח להתגבר ביותר, בזמנים קשים אשר מטבעו היה כועס או מפחד, ועכשיו עושה הפוך ושמן בחלקו משום שחי באמונה בהשם יתברך, כך מעלתו יותר גבוהה בעיני השם, ועל זה כותב החתם סופר ז"ל על הגמרא במסכת ברכות "הרואה ייסורים באים עליו יפשפש במעשיו" ומבאר הרב יפשפש במעשיו, "בנפילותיו באמונה" זה עבירה שיותר מכניסה את השם יתברך, כי כשאדם מרגיש שהעולם שמתנהל מסביבו אינו אלא טבעי ומקרי, זה הכי כואב להשם יתברך, לכן עלינו לראות איך נוכל אנו לעשות הפוך דהיינו לעשות נחת להשם יתברך, ואינו אלא על ידי שנשקיע במטרת התורה, ולחנך את ליבנו לראות כל דבר באמונה ובשמחה,

ואין לאדם להיבהל מהקשיים ומההסתרות, כי ככל שהאדם יותר נמצא בהסתרות ובניסיונות ככה קישרו עם השם נהיה יותר אדוק, וכנאמר בגמרא חגיגה (דף ה' ע"א): "מי שאינו בהסתרת פנים אינו מהם" - דהיינו מי שאינו מתגסה בניסיון הסתר פנים אינו מכלל ישראל, שנאמר: "והסתרת פני מהם" משום שכל שמחת השם הוא כשיש לנו ניסיונות שיש לנו ואנו לא מאבדים עשיונות אלא מרכיבים באמונה ועל ידי זה עוברים את הניסיון בהצלחה מרובה,

שנוכח בעז"ה לקחת מהתורה שאנו מתעסקים בה יום ולילה חינוך של אמונה, ועל ידי זה נעשה נחת להשם יתברך,

שבת שלום

בכח התורה לעצור מעשי בראשית

המדרש אומר שהשמש נעה ונדה ע"י שאומרת שירה. השירה שהיא אומרת זה המנוע שמניע אותה.

לכן כשיהושע העמיד את השמש, הוא אמר 'שמש בגבעון דום' אל תדברי עכשיו ואל תשירי, אלא תהיי דוממת, כי כל זמן שהיא אומרת שירה, יש לה כח להלך.

השמש התווכחה איתו ואמרה 'איך אתה יכול לגזור עלי? הרי אני נבראתי לפניך ביום רביעי, ואילו אתה ביום שישי, ואני יותר גדולה ממך. וכי יש קטן מדבר לפני הגדול? אפילו חכם אינו פותח פיו בפני מי שגדול ממנו בחכמה'. אמר לה 'דעי לך שמעלתי לפני הקב"ה מעלה יתרה על מעלתך, ויש בידי לגזור עליך לעמוד, שאני בן חורין שניתנה לי בחירה. אדם יכול ללכת בדרך הטוב, ואני הולך בדרך טובה ואני לומד תורה. ומכיוון שאני לומד תורה, יש לי את הכח הזה לעצור אותך'.

כותב במדרש שמיד לקח יהושע את ספר 'משנה תורה' ופתח את זה לפני גלגל החמה ואמר 'ריבנו של עולם, כיוון שאני מתירש לעסוק בתורה יומם ולילה ואני מקיים כזה מצוותך שציווית לי, אני גוזר באותה זכות ובכח זה, שהשמש בגבעון דום'. מיד עצר השמש מהלכו וכן הירח. ואז אמר לו הקב"ה 'חזק יהושע, אמץ יהושע, לא ימוש ספר התורה הזה מפ'ך'.

מיום שברא הקב"ה שמים וארץ האירו השמש והירח והכוכבים וכל צבאות השמים. עד שבא יהושע ולחם את מלחמות ישראל, וכיוון שהמלחמה הזאת הייתה בערב שבת והיה להם צער גדול שלא רצו לחלל שבת ולכן אמר לה 'בבקשה תעמדי'. וככה היא עשתה ושמעה ליהושע. אבל כל זה בכח מה? בכח התורה. ככה זה, שהצדיקים בכח התורה יכולים לעשות הכל.

לשמוע בקול התורה וחכמי ישראל

הגמרא מביאה מעשה פלא, כשעמ"י היו צריכים

רוצים לקבל את העלון באופן קבוע?

<< להפצת העלון
בבית הכנסת שלכם:
צרו קשר בטל: 077-5122948
והקליטו את הודעתכם למערכת:
שם מלא, מס' טלפון לחזרה,
שם בית הכנסת, כתובת ועיר

<< להצטרפות במייל:
שלחו מייל לכתובת
office@mrbs.co.il
עם הכותרת "הצטרפות לקבלת
העלון למייל"

יחד נרבה תורה ונפיץ אור!

משולחן המלך

כל נתיבותיה שלום

לימוד מידות התנהגות ורוחניים בדרכי
התעלות "נתיבות טובות" והנהגות דרך
אין מאת הרב משה אהרן זוארץ
שליט"א
מאבירי המוסדות

חשיבות הזמן

פרשת השבוע – חוקה. הפרשה פותחת בדברי פרה אדומה שמטרתה את הנטמאים למת. בתחילת הפרשה כתוב "זאת התורה אדם כי ימות באהל" (במדבר, י"ט, ב') ודרשו רבותינו בגמ' בברכות (ס"ג, ע"ב): אמר ריש לקיש: מניין שאין דברי תורה מתקיימין אלא במי שממית עצמו עליה? שנאמר "זאת התורה" [זו הדרך לזכות שרתורה וטעמיהם, באדם] "אדם כי ימות באהל" [שימית האדם את עצמו באהלה של תורה]!

מכאן רואים שהדרך שהאדם בה יכול לקנות תורה היא רק ע"י עמל ויגיעה שעות וימים ללא לאות והדרך לכך היא על ידי ניצול הזמן.

אחד הדברים היקרים ביותר שאף כסף שבעולם לא יכול לקנות אותם הוא ה'זמן'.

בכל יממה של חיים, הקב"ה נותן לנו כמותה 24 שעות שהם 86,400 שניות. מה שלא נצל היום לא עובר ליתדות הזמן של מחר. בכל יממה נפתח החשבון מחדש [וכידוע היום מתחיל מהלילה, הכוונה שבכל לילה מתחיל מניין של יממה חדשה].

כמה חשוב הוא הזמן.

כבר דימו רבותינו את העולם הזה לחתונה שיש בה אוכל בשפע, סלטים מסוגים שונים ומטוננים, כשרים ודגים, עופות ומאפים, וינות ומשקאות למתבססים, יאמר לו האדם: 'מה הלחץ לאכול עכשיו, יש כאן עומס אני יבוא עוד כמה שעות ויאכל', וברוך אומר ועושה... הוא באמת החליט לחזור לאולם אחרי כמה שעות ולבקש אוכל, אמר לו: 'הגעת לאולם, עכשיו אין אוכל, היה אירוע והוא נגמר' "אבל הייתי מוזמן, אני חננתי ללכת ולחזור ולבוא לאכול" – אמר האיש. "בחורצ"ק לא משנה מה חכמתו וחכמתו, עכשיו המטבח סגור, השאריות כפח וכנראה שהחזילים לא השאירו לך משהו, אם אתה רוצה בכל זאת להתרחות איתם מה שנשאר נמצא בחוף בפח הגדול... אם היית מגיע בזמן היית אוכל ונהנה, תלמוד לפעם הבא, אה, כן שלא תחזור על טעות פעמיים", "כן הכנת, אבל עכשיו אני רעב"....

רבותינו דימו את העולם הבא לאולם הזה [האירוע שבו נוכח האדם], שחולף מהר, ושעל האדם מוטלת העבודה כל עוד והוא בדרך האירוע 'לחטוף' כמה שיותר תורה, מצוות ומעשים טובים.

אם רואים אנשים גדולים בתורה וביראה עלינו לדעת שזה לא הגיע אליהם בקסם אלא בעיקר ע"י עמל ויגיעה שהם ניצלו את הזמן שלהם ולכן זכו ליריעותיהם הרבות².

נחתום באותו העניין: הרבי מליובאוויטש היה אומר: העולם אומר שזמן זה כסף, ואני אומר שזמן זה חיים.

1. המובא בסוגריים המרובעות – אינו מלשון הגמ' והוא ביאור קל, להבנתי.
2. זכונם שהחשוב מאוד גם הוא עניין התפילה לזמן החכמה שיהיה לדעת ולהבין תורתו ולזמן לאמת. והגדולים שזכו לתורה התפללו על כך מלבד שהתמידו ויגעו בתלמוד התורה.

של התורה שלפעמים לא מכינים את טעמיהם. וגם אם אדם חושב שהוא מכין והוא שמח, זה רק אפס קצהו. צריך לדעת שעיקר סודות התורה וטעמיהם, זה לא בכוח ובשכל אנושי להבין את מה שכתוב בתורה.

איך תפס מהרח"ו את הלימוד?

הפרה אדומה היא שורש טהרתן של עם ישראל. ידוע מה שכתב החיד"א בספרו 'מקדבר קדמות' על מהרח"ו, שרבנו האר"י לימד אותו כל תורת הסוד וכל תורת הקבלה. לימד אותו מה שאדם לא יכול ללמוד ב-80 שנה, לימד בשנה ושמונה חודשים. איך הוא תפס את הלימוד? אומר הגאון חיד"א, שמקובל אצלם שלקח רבנו האר"י את מהרח"ו לימה של 'טכריה', ושם יש באיזה מקום באמצע הים את 'בארה של מרים'. הוציא האר"י את הכובע שלו, שם בפנים מים מבארה של מרים ואמר לו 'תברך שהכל ותשתה'...

והיה לו גם 'אפר פרה אדומה' והיה עליו מאפר פרה אדומה, ואז כיוון שנשטה, נפתחו לו כל שערי שמיים. זה לא סתם. יש הרבה גדולי עולם כמו הבעל שם טוב, שהיה להם אפר פרה אדומה. פלא פלאות איך שהיה מטרתה ולוקחת את הכן אדם ועושה אותו חדש. לכן צריך דווקא שיתקיים 'אשר אין בה מום, אשר לא עלה עליה עול'. דרך רמז אומרים רבותינו שאם אדם מתגאה וחושב שהוא בסדר ואין בו שום 'מום', זה סימן שאין לו 'עול' מלכות שמיים. אם אתה רואה כן אדם שחושב שאין בו מום, דע לך שזה הכן אדם 'לא עלה עליו עול' והכוונה לעול מלכות שמיים.

'פרה אדומה' ולא מצאו. בסוף נודע להם שיש בעדרו של איזה נוכרי פרה אדומה. הלכו אצלו וביקשו לקנות ממנו. שאלו מה המחיר? ענה 'ארבעה זהובים'.

עד שהם הולכים להביא את הדמים, שאל הנוכרי 'מה קרה שהיהודים צריכים פרה אדומה?' התעניין והבין שיש בידו אוצר. כיוון שכאן והביאו לו את הדמים, אמר להם 'התחרטתי. לא מוכר אותה!'.

הציעו לו להוסיף עוד כסף, והוא ביקש מהם אלף זהובים. החכמים אמרו שהם הולכים להביא לו. בינתיים, חשב הנוכרי לעשות צחוק מחכמי ישראל ושם על הפרה עול. ידוע שאם עלה עליה עול, הפרה פסולה.

בבוקר, לפני שהגיעו החכמים הוציא את העול מעל הפרה. באו החכמים למסור לו את המעות אך הסתכלו על הפרה עוד הפעם. יש להם סימן מובהק – יש לפרה שתי שערות בצווארה במקום נתינת העול. כל זמן שלא עלה עליה עול, הן זקופות. כשעלה עליה עול, הן נכפפות. עוד סימן – אם עלה עליה עול, העיניים של הפרה פזולות. כיוון שראו את זה, אמרו לו לאותו רשע 'קח את הפרה שלך, לא רוצים אותה!'.

הגוי ראה שהפסיד כמו ידידיו אלף זהובים, ואמר 'ברוך הקדוש ברוך הוא שכחד באומה הזאת, וחלק מחוכמתו ליראיו', נכנס לביתו וחנק את עצמו מרוב צער. כן יאבדו כל אויביך השם. סייענו את הפרשה האחרונה בפסוק 'זאת קודשי בני ישראל לא תחללו ולא תמותו', וסמוך לזה פרשת 'פרה אדומה', לרמז לאותו נוכרי שביקש לחלל קודשי ישראל, ומת.

לקיים גם אם לא מבינים

הקדוש ברוך הוא 'מגיד מראשית אחרית' והכל אצלו מסודר, ונתן לנו 'תורת אמת' שכל הסימנים שלה אמיתיים, וכתוב עליה 'זאת חוקת התורה'. מה פירוש 'חוק'?' שלא יורדים לחקר הבנתה, אי אפשר להבין אותה.

'מצוות פרה אדומה', אין לנו רשות להרהר אחריה. וזה לא רק בא להגיד על עצמו, אלא נאמר 'זאת חוקת התורה', כדי להורות על כל תרי"ג המצוות

הלימוד שלך יהיה עוד יותר טוב ועוד יותר טוב....

שיעור הדף היומי
מפי הרה"ג דן גבאי שליט"א

דף היומי במתיקות ובהירות, משניות וימיות, נ"ך, מוסר, מעשיות והלכות

בימים: א, ב, ד, ה, בישבת המישי"ד רח' אורט ישראל 4, בת ים
17:40 תפילת ערבית < 18:00 תחילת השיעור

בוא ותגלה שגם אתה יכול לסיים מסכתות בהנהגה ובהנאה

שתיה קלה וחמה
לרוחות הלומדים

זוהר על הפרשה

מה פרה אדומה מכפרת אף מיתת הצדיקים מכפרת

(דף קפ"א ע"ב) ויבאו בני ישראל כל העדה מדבר צין ותמות שם מרים ותקבר שם וגו'. (כמדבר כ) רפי יהודה אמר, אמאי פרשתא דפרה, סמיכה למיתת מרים למה פרשת פרה אדומה שנעשתה לראשונה בר"ח ניסן של השנה השניה לצאתם ממצרים נסמכה לפרשת מיתת מרים שהיתה בשנת הארבעים לשהותם במדבר. הא אוקמוה כבר ביארו בגמרא (מו"ק כח) שנסמכו הפרשיות ללמדך מה פרה אדומה מכפרת אף מיתת הצדיקים מכפרת, אלא שיש לבאר עוד כיון (ס"א קמח) דאתעביד דינא ביהאי פרה, לדיקא למסאבי כיון שנעשה הדין בפרה אדומה ונשרפה לאפר והמלכות נתלכשה בקלי' נגה לברר הניצוצין קדישין לטהרם מטומאות, אתעביד דינא במרים, לדיקא עלמא כך נעשה גם דין במרים שהיא רמו למלכות והמלכות תלויה בה כדי לטהר את העולם ואסתלקת מן עלמא. והסתלקה מהעולם הזה ובמיתת מרים העלתה מין למלכות כיון דאסתלקת מרים, אסתלק תהוא באר, דהנה איל עמהון דישאל במדברא וכיון שהסתלקה מרים הסתלקה גם המלכות הנקראת באר, שהיא בחינת הבאר שהיה הולך עם ישראל במדבר ואסתלק בירא בכלא והסתלקה המלכות בהכל גם במרים וגם בבאר.

המלכות יצאה לגלות וכל הפרצופים נתמעט אורם

אמר רבי אבא, כתיב כתוב ואתה בן אדם שא קינא על בתולת ישראל, היא המלכות בחינת בתולה של ז"א הנקראת ישראל וכי עלה בלחודהא וכי על בתולת ישראל לברר צדיק לישא קינה הרי כשנחבר בית המקדש כל הפרצופים נתמעט אורם ולא רק לבתולת ישראל. לא אלא בגין דכלא אתבר בגינה ומשיב שאכן אין לט לקונ אלא עליה כי כל מה שנמעט בכל הפרצופים הוא מחמתה. בגינה אתבר מינא אבתרה, דהנה מקרב לה גבי גופא כי בשכילה נשבר אחריה זרוע הימין שהוא בחסד שהוא מקרב את המלכות לז"א בסוד וימינו תחבקני. וגופא דאיהו שמשא, אתחשך בגינה וכן הוה עצמו שהוא בחינת תפארת דז"א ובחינת השמש גם נחשך מחמתה. ודא הוא דנא דכתיב וזהו סוד הכתיב שהמלכות אומרת לז"א, (תהלים ס) הושיעה ימינך ועניני חשיע את ימינך תחילה והיינו זרוע ימין שהוא בחינת חסד ואז ועניני ומכאן ראינו שאור החסד נתמעט אורו מחמתה וכשיצרה לחזור אל המלכות יתרבה אור החסד. גופא (ס"א) בגינה דכתיב, (והתפארת שהוא הוה החשך אורו כמו שכתוב ובפשעכם שולחה אימכם ואח"כ כתוב) (ישעיה יג) חשך השמש בצאתו וכתוב) דכתיב, (ישעיה נ) אלביש שמים קדרות מלשון חושך, דהא שמשא אתחשך בגינה ומכאן שהשמש שהיא בחינת תפארת דז"א נחשך אורו בשכיל שהמלכות יצאה לגלות.

במות מרים הסתלק הבאר העליון והתחתון

דא כעין זה היה גם אצל מרים כשמתה נחשבו המאורות שהרי כתוב ותמת שם מרים וגו' ולא היה מים לעדה, (כמדבר כ) דהא אסתלק בירא דעילא ותתא והיינו שהסתלק אור המלכות שהיא בחינת באר למעלה וגם למטה נסתלק הבאר שממנו היה לעם ישראל מים לבתר אתבר מינא דכתיב ולאחר מכן נשבר ונתמעט אור החסד שבימין כמו שכתוב, יאסף אהרן אל עמיו ואהרן הוא סוד החסד דז"א. ולכתר אתחשך שמשא, דכתיב ולאחר מכן נחשך אור השמש בחינת תפארת דז"א כמו שכתוב, (דברים לב) ומת בחר וגו'. והאסף אל עמך כאשר מת אהרן אחיד וגו'. הא דרועא מינא אתבר, וגופא דאיהו שמשא אתחשך ונמצא שהיה כעין שיצא ישראל לגלות שזרוע ימין נשברה ואחר כך התפארת נחשך אורו.

לא היה כמו הדור שהיו בו משה אהרן ומרים

ותא חזי, לא אשתכח דרא בעלמא, כדרא דמשה קיימא בעלמא. ואהרן ומרים ובא וראה לא נמצא דור כזה בעולם כמו הדור שהיו בו משה אהרן ומרים. נאי תימא כיומיו דשלמה הכי נמי ואם תאמר שגם בימי שלמה המלך היה כך שהרי שלט על כל העולם וישראל יושבים בטח על אדמתם, לא. אין זה כך דהא כיומיו דשלמה שליט סיחרא, ושמשא אתכניש כי בימי שלמה המלך היה העולם כהנהגת המלכות בחינת הלכנה והשמש שהיא בחינת ז"א נגעה כי לא היה ניכר. וכיומיו דמשה, אתכניש סיחרא, ושמשא שלטא ואילו בימי משה רבינו ע"ה היתה הלכנה כהעלם והיה עיקר ההנהגה ע"י ז"א בחינת השמש והמלכות היתה טפילה אלו.

שלושה אחים מרים מלכות משה ת"ת אהרן חסד חור ונחשון גבורה

תלת אחין הוו: שלשה אחים הם היו

בגין דא יפקון מן

משה, אהרן, ומרים. כמה דאת אמר כמו שכתוב (מכ"ה) ואשלח לפניך את משה אהרן ומרים ועל ידי שלשתם יחד היתה שלימות אותו הדור. מרים, סיחרא מרים היתה בחינת המלכות שהיא בחינת הלכנה. משה, שמשא משה בחינת התפארת שהוא בחינת השמש. אהרן, דרועא מינא אהרן הכהן בחינת חסד זרוע ימין. חור, דרועא שמאלא וחור היה בחינת הגבורה זרוע השמאל. ואמרי לה ויש אומרים, נחשון בן עמינרב ואפשר דלא פליגי כי אחר שנסתלק חור היה נחשון בן עמינרב בחינת זרוע השמאל. כקדמיתא מיתת מרים, אסתלקת סיחרא ובתחילה מתה מרים והסתלקה הארת המלכות כי היא היוותה קרובה אל הקל' והפגם מגיע בה תחילה, אסתלק באר וכשנסתלקה המלכות ומתה מרים הסתלק מעם ישראל הבאר. לבתר אתבר דרועא מינא, דמקרב תדיר סיחרא, באחורא, בחידו לאחר מכן נשבר זרוע הימין שהוא המקרב המיד את המלכות בחינת הלכנה באהבה ושמוחה בסוד החיבוק. ועל דא כתיב ועל זה כתוב, (שמות טו) ותקח מרים הנביאה אחות אהרן. אחות אהרן ודאי, כי מרים הנביאה היא בחינת המלכות ולכן אמר עליה אחות אהרן דאיהו דרועא, דמקרב לה באחורא, באחורא עם גופא כי אהרן הוא בחינת חסד זרוע הימין המחבק לה ומקרב באהבה ובאחורא לתפארת שהוא הוה. לבתר אתכניש שמשא ואתחשך, כמה דאוקימנא דכתיב לאחר מכן נגה השמש ונחשך אורו והוא משה רבנו וכמו שכתוב והאסף אל עמך גם אתה כשר מת אהרן אחיד וגו'. זכא חולקיהון דמשה אהרן ומרים, דאשתכחו בעלמא אשרי חלקם של משה אהרן ומרים שהיו בעולם והשלימו אותו ביחד ביחוד שלם.

אלעזר כיהן תחת אהרן אביו אבל לא בשלמות כמוהו

יאסף אהרן אל עמיו וגו'. (כמדבר כ) (דף קפ"ב ע"ב) תא חזי בא וראה, כשעתא דאמר קדשא בריך הוא למשה בשעה שאמר הקב"ה למשה יאסף אהרן אל עמיו, אתחלש חילא דיליה נחלש כוחו של משה, וידע דהא אתבר דרועא מינא דיליה וידע שנשבר זרוע ימין שלו לפי שאין לו את כח החסד שיש באהרן הכהן שגם ליחוד עליו, ואודעזעא כל גופיה ונודעזע כל טפו, כיון דאמר כיון שאמר לו הקב"ה קח את אהרן ואת אלעזר בנו, אמר ליה קדשא בריך הוא אמר לו הקב"ה משה, הא דרועא אחרא אויפנא לך (ומינית לך) משה לא תפחד כי אני נותן לך בהשאלה זרוע אחרת, והוא אלעזר שימלא את מקומו של אהרן, ותפשט את אהרן וגו', ואהרן יאסף, הא אלעזר יהא לגבך, זמנא (נ"א מינא) דא תחות אבוי הא לך את אלעזר שיהיה אצריך לזרוע ימין תחת אביו אהרן. ועם כל דא לא אשלים אתר בההוא זמנא כאבוי ועם כל זה לא השלים אלעזר את מקומו של אהרן באותו הזמן כמו אהרן ממש, דהא עניי יקר אסתלקו, ולא אהדרו אלא בזכותא דמשה, ולא בזכותא דאלעזר והראיה שהרי כשהסתלק אהרן הסתלקו עניי הכבוד ולא חזרו אלא בזכות משה ולא בזכות אלעזר בנו.

זוהר על הפרשה

יש שמתרצים שנקברו במקומות שונים הואיל וראה הקב"ה שעתידיים ישראל באותם מקומות לחטא ולהסתכן בחטאם לכן טמן שם את אחד מאלו הצדיקים כדי שיגנו עליהם ועל ידי כך ינצלו.

כל אחד ואחד מהם מת במקום הראוי לו

אכל סוד הדבר הוא **כל חר וחר מית כדקא חזי עלייהו** כל אחד ואחד מהם מת במקום הראוי לו כפי שרמוזו בספירות. **מרים בקדש, בין צפון לדרום** מרים מרכבה למלכות ונסתלקה בקדש, שהוא שם של המלכות, העומדת בין צפון שהוא גבורה דו"א זרוע שמאלו, לדרום שהוא צד החסד דו"א זרוע ימינו. **אהרן לסטר ימינא אהרן בחר הדר העומד בצד ימין של קדש כי כהן הוא בחדס. משה כדקא חזי ליה משה בחר נבו העומד במזרח שהוא קו האמצעי כנגד התפארת ששם שרשו של משה. אחיד תהווא טורא לטורא דאהרן** אוהו הר הזה של משה בחר של אהרן כי הדר של אהרן הוא זרוע השמאל דו"א והוא אחוז בתפארת שהיא בחינת טפא, וכניש לקבורתא דמרים לגבי תהווא טורא ואסף הקב"ה את קבורתה של מרים אצל הדר של משה בסוד התקרבות המלכות לתפארת, אחיד לתרי סטרי והתפארת אוהו לכ' הצדדים דרום ומערב, ועל דא אתקרי **הר העברים** ולכן הר נבו נקרא הר העברים על שם שהוא מעבר לרבים, דתרי סטרי טורא דמעברי כי שני הצדדים הם של מעברים ומחילות, ואחיד לסטרא דא ולסטרא דא והמעברות אחוזות לצד זה שבדרום ולצד זה שבמערב ומערת משה רבנו פתוחה למערת המכילה ונמצא שכולם מתחברים עם האבות.

בשעה שגזירה גזירה על ישראל הקב"ה קורא לצדיקים שיתפללו והקב"ה מרחם על ישראל

זכא חולקיהון דצדיקייא בעלמא דין ובעלמא דאתי אשרי חלקם של הצדיקים בעולם הזה ובעולם הבא. ואף על גב דאינון באתר אחרא, בעלמא אחרא עלאה ואע"פ שהם כבר בעולם אחר ובמקום אחר כי כבר נסתלקו לבית עולמם, וכותהון קיימא בעלמא דא, לדרי דרין זכותם עומדת בעולם הזה לדורי דורות. ובשעתא דישאל תיביין בתויבתא קמי קדשא בריך הוא, וגזירה אתגזר עלייהו ובשעה שגזירה גזירה על עם ישראל והם שבים בתשובה והקב"ה רוצה לבטל את הגזירה, פדין קארי קדשא בריך הוא לצדיקייא דקיימי קמיה לעילא ואודע לון הקב"ה קורא לצדיקים העומדים לפניו למעלה ומודיע להם על הגזירה, ואינון מבטלי תיביין גזירה, והייס קדשא בריך הוא עלייהו דישאל והם מתפללים לפניו ומבטלים את הגזירה ומרחם הקב"ה על ישראל. זכאין אינון צדיקייא, דעלייהו כתיב אשריהם הצדיקים שעליהם נאמר (ישעיה נח) ונתת יהודה תמיד וגו'.

גלותא ברחמי

מדוע עלו משה ואהרן להר לעיני כל העדה

ויעש משה כאשר צוה ה', ויעלו אל ההר לעיני כל העדה וגו'. (במדבר כ) אמאי לעיני כל העדה למה עלו לעיני כל העדה. אלא, בגין דאהרן הוה רחמא דעמא, יתיר מכלא אלא לפי שהיה אהרן אהוב על כל העם יותר מכולם לפי שהיה אהוב שלום ורודף שלום אוהב את הבריות ומשכן שלום בין אדם לחברו ובין איש לאשתו, ולא יימרון דהא אתנגיד על ידא דמשה ולכן עשה משה כן לעיני כל העדה שלא יאמרו שאירע לו כן על ידי משה עצמו אלא ידעו שזה על ידי ציווי של הקב"ה. ומשה משיך לאהרן במלין, עד דסליקו לטורא ומשה רבנו משך את אהרן בדברים על שזכה למיתת נשיקה על ידי הקב"ה בעצמו עד שעלו להר, וכל ישראל הוה חמאן, בשעתא דאפשיט משה לבושי דאהרן, ואלביש לון לאלעזר וכל ישראל ראו בשעה שהפשיט משה את בגדי אהרן מעליו והלבישם לאלעזר.

מדוע משה פשט את בגדי אהרן

מאי טעמא משה (נ"א ולאהרן). ומה הטעם שמושה פשט את בגדי אהרן ולא אהרן עצמו אלא משה אלבשינון לאהרן כד סליק לכהנא, תדא הוא דכתיב אלא משה רבינו הלביש את אהרן כאשר עלה לכהונה כמו שכתוב וילבש משה את אהרן את בגדיו, וכתיב (ויקרא ח) וילבש אותו את המעיל. השתא. משה אעדי מניה, מה דיהב ליה עכשיו הסיר ממנו משה מה שנתן לו דהיינו המלבושים של הגוף. וקודשא בריך הוא אעדי מניה, מה דיהב ליה והקב"ה הסיר ממנו מה שנתן לו דהיינו את נשמתו. ותרווייהו אפשיטו ליה לאהרן מכלא, ומשה אעדי לבר, וקודשא בריך הוא לגו והקב"ה ומשה רבנו הפשיטו את אהרן מהכל משה לקח לו את הבגדים הדיצוניים והקב"ה לקח לו את נשמתו שבפנים. ועד דאעדי משה, קדשא בריך הוא לא אעדי, זכא חולקא דמשה ועד שמושה רבינו לא הסיר ממנו את בגדיו לא לקח לו הקב"ה את נשמתו, אשרי חלקו של משה רבנו שהקב"ה תלה בו את מיתת אהרן בהפשטת בגדיו.

הקב"ה התקין לאהרן מיטה ומנורת זהב

זכא חולקיהון דצדיקייא, קדשא בריך הוא בעי ביקריהון אשרי חלקם של הצדיקים שהקב"ה חפץ בכבודם. אתקין קדשא בריך הוא לאהרן ערסא ומנרתא דרהבא דנתרא התקין הקב"ה לאהרן מיטה ומנורת זהב מאירה, ומדידיה נטיל ומנורה זו נטל אהרן משלו מההוא מנרתא דהוה דליק בכל יומא תרי זמני בשכר אותה המנורה שבכית המקדש שהיה מדליק בכל

יום פעמיים ואסתים פום מערתא ונתתו אחד כך נסתם פי המערה וירדו משה ואלעזר מההר.

כל ישראל ראו שאהרן מת וכולם בכו מאחר שהיה אוהב שלום ורודף שלום

רבי יהודה אמר, פום מערתא הוה פתיחא, דכל ישראל הוה חמאן לאהרן שכיב, ובוצינא דמנרתא דליק קמיה רבי יהודה אמר שפי המערה נשאר פתוח וכל ישראל ראו את אהרן מת ונר דולק לפניו, וערסיה נפיק ועייל, ועננא חר קאים עליה וכדי שיראו כולם כך היתה מיטתו נכנסת ויוצאת מהמערה וענן אחד היה עומד עליה בזכות ענן הקטורת שהיה אהרן מקטיר כל יום. וכדין ידעו ישראל דהא אהרן מית וחמו דהא אסתלקו ענני כבוד ואז ידעו כל ישראל שאהרן מת וראו שהסתלקו ענני הכבוד, תדא הוא דכתיב זהו שכתוב ויראו כל העדה כי נוע אהרן וגו', והא אוקמוהו וכבר פירשוה באופן אחד בגמרא (ר"ה ג) שאין הכוונה שעם ישראל ראו אלא הם נתגלו וגדאו כי נסתלקו ענני הכבוד שהיו מכסים עליהם. ועל דא ככו לאהרן כל בית ישראל, גוברין ונשין וטה, דהא רחמא מכלהו תוה ולכן ככו אותו כל בית ישראל גברים נשים וטף כי היה אהוב יותר מכולם כיון שהיה משכן שלום.

מדוע משה אהרן ומרים לא נקברו במקום אחד

רבי שמעון אמר יש לשאול, הני תלתא אחין עלאין קדישין, אמאי לא אתקברו באתר חד, ושייפין אתקברו אלו שלשת האחים משה אהרן ומרים שהם כנגד המרכבה העליונה למה לא נקברו יחד במקום אחד כסדר הספירות חג"ת אלא אביריהם נתפזרו ליקבר כל אחד במקום אחד חד חכא אהרן בחר הדר, וחד חכא משה על הר נבו, וחד באתר אחרא ומרים בקדש. אלא אית דאמרי, באתר דבעאן ישראל לאסתכנא בית, מית כל חד וחד, בגין לאנגא עלייהו, ואשתובון

חכמי ישיבת המקובלים נהר שלום

שרפי קודש

למצרים, כי ברצונו להדפיס את ספרו על עשרת חלקיו. הכירוהו חבריו כאדם שקט ולא מפורסם, ואם אין איש מכירו, מי ייתן לו כסף?

הרב, שהבחין בפליאתו, אמר להם כי בכונתו לנסוע לתל-אביב, ומשם ייקח רכבת למצרים. הוא ילך שם לכמה עשירים, יקבל כסף, ויחזור. צחקו עליו החברים בניגוד, שכתחילה הוא ייסע לתל-אביב ויחזור חזרה ליישוב. הרי איך יסתדר להגיע בכוחות עצמו למצרים? הוא בכלל יודע לדבר? הרי כל כולו שקוע בד' אמות של הלכה וקדושה!

אך הרב בחוקף אמונתו התמימה בה' יתברך לא התייחס לתמהות של האחרים כנגדו, ובבוקר השכם אחרי התפילה, נסע הרב לתל-א, ושם אכן עלה על הרכבת והגיע למצרים. הקב"ה דאג לו בדרכו, ושלח חלום לאחד מעשירי הקהילה במצרים.

והנה, העשיר הזה שומע בחלומו, שעתיד להגיע רב חשוב מארץ ישראל, שרוצה להדפיס את ספריו. הקול שבחלום ביקש ממנו לצאת מיד לרציף הרכבת, שם, על הרכבת, יפגוש את הרב וייתן לו את כל הסכום הדרוש לו, כדי שלא יצטרך אפילו ללדת מהרכבת, ויוכל לחזור מיד לא"י.

העשיר התעורר משנת הצהריים שלו, וחשב לעצמו, "חלומות שווא ידברו". הוא התהפך לצד השני, והמשיך לישון. אולם, בעל החלומות בא אליו שוב ואמר לו, "אם תמשיך להגיד 'חלומות שווא ידברו', אתה עלול להפסיד את הזדמנות חיך. רץ מיד לרציף הרכבת, וקח איתך את פנקס הצ'קים שלך.

שם, תשאל מי זה ר' יעקב חיים סופר. תודיעו את דבר החלום ותן לו את כל הסכום שהוא צריך, ועל ידי מצווה זו תזכה לברכה מרובה בכל מעשיך".

העשיר קם, ונסע לתחנת הרכבת כפי שנצטווה. הוא פנה לאנשים שירדו מהרכבת ושאל, "האם יש כאן מישהו בשם ר' יעקב חיים סופר?"

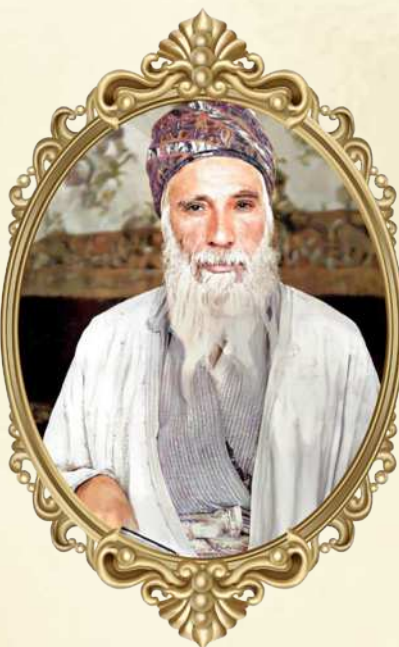
הרב, שבדיוק היה באותו קרון, אישר שהוא הוא האיש המבוקש. שאל העשיר, "האם חיברת ספר?" הרב השיב בחיוב, ונתן לעשיר לעיין בחלק מהחיבורים שלו.

שאל העשיר, "כמה יעלה להדפיס הכל?" אמר לו הרב את המחיר המשווער, והעשיר אמר שברצונו לתת לו סכום כפול, שיספיק גם להדפסת הספר וגם לפנסתו, כי אמרו לו בחלום שהרב חי בעוני. עוד הוסיף העשיר ואמר לרב, שיידע כי אוהבים אותו בשמיים, וספר לו על החלום שחלם.

הרב לקח מידי העשיר את הצ'קים, וגם את העטות והשתייה שהביא לו העשיר כצידה לדרך. הוא ביקש ממנו לשחררו לחזור מיד ארצה, כדי שלא יצטרך לשהות במצרים הטמאה. ואכן, הרב חזר עם אותה רכבת לארץ, ולפנות בוקר כבר הגיע לתל-א. כשירד מהרכבת, השיג הסעה שהעלתה

הרב סופר, ועוד אנשים שעלו איתו, הלכו לבעל ה"לשם" ומסרו לו את דברי רבי יוסף חיים זצ"ל, כששמע זאת, התחיל הרב בעל ה"לשם" לבכות ואמר, "לו הייתי יודע שה'ק איש חי' יאהב את זה, הייתי כותב עוד ספרים כאלה. אבל עכשיו אני כבר לא יכול לכתוב".

פעם באו אל הרב ה"כף החיים" בחלום, ואמרו לו, "אחרי משה רבינו, בא יהושע בן נון. אחרי רבי יוסף חיים, מי יהיה? זה אתה!"

מספרים על ה"כף החיים", שמימו לא שח שיחה בטילה. כשסעד על שולחנו, אף פעם לא דיבר דברי חולין. כל יום היה נזהר לגמור שמונה-עשרה פרקי משנה, וכך כל חודש היה מסים את כל השישה סדרי משנה. בכל סעודה היה קורא את כל הסדר שתקן ה"כף איש חי" לסעודה, והכל בקדושה גדולה.

נס הדפסת הספרים

סח מורנו הרב שליט"א: סיפר לנו בשיעור מוך ראש הישיבה חכם יהודה צדקה זצוק"ל, שכאשר רצה רבי יעקב חיים סופר זצ"ל להביא לדפוס את ספריו "כף החיים", לא היה לו את הכסף הדרוש לכך. הוא חי בדחקות עצומה, ואם אוכל לא היה לו, איך ידפיס את הספרים?

בוקר אחד, הוא הגיע לישיבת המקובלים "דחוכות הנהר" בירושלים, בה היה לומד, והמתין סוד באוזני אחד מחבריו, שהוא מתעתד לנסוע למחרת

רבי שמעון אגסי זצוק"ל

ר' שמעון אגסי זצ"ל היה מקובל אלוקי, שחיבר פירוש על "שער הגלגולים". הוא היה גר בכגד, והיה שם גוי אחד ששנא אותו. ומדוע? היתה לרבי שמעון חנות של צבוע, וממנה היה מתפרנס שעתים ביום, וכל שאר שעות היום היה יושב ולומד. לעומת זאת, לגוי היתה חנות של צבוע ממוזל, אך אף אחד לא נכנס לקנות אצלו.

כולם היו מחכים שהרב אגסי יפתח את החנות, וקונים רק אצלו צבוע. הקונים ידעו שכרכה שורה בסחורה שמוכר הרב, הם נוכחו לראות שהם קונים אצלו 'ליטר', והליטר האחד הזה היה בו הספק צביעה כמו של עשר ליטר בזכות הצדיק, ישרותו והגיונותו.

מה עשה הגוי? אמר הגוי ללקוחותיו של הרב, שהוא ימוכר להם בעשירית מהמחיר שמוכר להם הרב אגסי. ואכן, האנשים באו וקנו. אולם רבי שמעון לא התאונן אפילו במאומה, ושם בה' יתברך את מבטחו. ואכן תוך ימים ספורים כל הקונים כולם באו להחזיר למוכר הגוי את הסחורה שקנו ממנו, בטענה שכל מה שקנו ממנו היה מקולקל, כי היה מלא במים. הגוי נאלץ להחזיר להם את כל כספם, ומדוב בושה הוא סגר את החנות וברח משם.

רואים איך הרב אגסי לא נבהל מהמצב שנוצר, אלא האמין שהפרנסה היא מהקדוש ברוך הוא, ולא מידי אדם. אדם צריך לדעת שכל דבר בחיים זה ממנו יתברך.

רבי יעקב חיים סופר זצוק"ל

בעל ה"כף החיים" בשליחות ה"כף איש חי".

רבינו יעקב חיים סופר זצ"ל, בעל "כף החיים", נולד בכגד בשנת תר"ל, ונפטר בירושלים בשנת תרצ"ט. באותו היום בו הוא נפטר, נפטר גם הגאון הראשון לציון רבי יעקב מאיר זצ"ל. שניהם נפטרו בשבת, והלווייתיהם התקיימו ביום ראשון. מוך ראש הישיבה חכם יהודה צדקה זצוק"ל סיפר שהוא היה בשתי הלוויית, והיו יותר אנשים אצל ה"כף החיים", כי הלווייתו הגיעו גם כל החסידים וכלל הקנאים, כי פסקו היו מאוד אוהבים אצלו.

רבי יעקב חיים סופר זצ"ל עלה לארץ בשנת תרס"ח, חמש שנים לפני פטירת ה"כף איש חי" זצ"ל, ובשליחותו. הבא"ח ציווה עליו שכאשר יגיע אל ארץ הקודש, יילך אצל הגאון המקובל רבי שלמה אלישיב, "בעל הלשם", בכדי להודות לו על הספר שחיבר - "לשם שבו ואחלמה", וביקש להגיד לו שכשהגיע הספר הזה לכגד, לכה ה"כף איש חי" בגדי חג לכבודו.

שרפי

מעשייתו והנהגותיו מפי קודשו של חכם בנידו שמו על רבותיו חכמי ישיבת ומשימעי מפי קודש זיע

שרפי קודש

ברכת המזון עם כל הכוונות, כך נהג לעשות מידי יום ביומו. מחמת שהיה שקוע בכוונות, לא היה מקבל אף אדם בשעת אכילתו. גם אם באו ללחץ כסף לישיבה, היה מקבלם בסבר פנים יפות, אך רק אחרי שברך ברכת המזון עם כל הכוונות, בצאתו מבית הכיסא נהג לברך "אשר יצר" מתוך חסידות עם הכוונות, וגם בימים שאין מכוונים, היה מברך ברכת "אשר יצר" מתוך חסידות. היה מקפיד לענג את השבת בכל מיני פירות וכדו' כפי יכולתו, וטעם חתיכה מכל דבר כדי לענג את השבת.

עוד היו לו, לדרכו, טרדות רבות מבית ומחוץ, והפלא הגדול הוא, איך הספיק ללמוד ולכתוב חיבורים כה גדולים. שהרי, אין זה חיבור של העתקת פסקי הלכות וליקוט מספרים שונים בלבד, אלא חיבור הכרוך בעיון רב וטרחנה עצומה. אף שהיה נזהר מאוד מלדבר דברים בטלים, מתוך קבלת עול תורה, וכפי שאמר רבי נחוניא בן הקנה (אבות פ"ג מ"ה), "כל המקבל עליו עול תורה, מעבירים ממנו עול מלכות ועול דרך ארץ וכו'", אעפ"כ, צריך לחיבור כזה זמן רב ומנוחת הנפש. ואיך הספיק?

אלא כבר אמרו חז"ל (ברכות לב:), "חסידים הראשונים היו שוחין שעה אחת, ומתפללין שעה אחת, וחוזרין ושוחין שעה אחת, וכי מאחר ששוחין תשע שעות ביום בתפילה, תורתן היאך משתמרת, ומלאכתן היאך נעשית? אלא מתוך שחסידים הם, תורתם משתמרת ומלאכתן מתברכת". עכ"ל. נמצא, שהיו מקבלים את התורה ואת הפרנסה במתנה. כמוכן, מדרגות והנהגות כאלה הן לא דבר הנקנה בזמן מועט. זה דורש עבודה עקבית ומתמדת, בזריזות ובאהבת ה' יוקדת.

ענוה מעל הכל

סיפר מורנו הרב שליט"א שמוך ראש הישיבה חכם יהודה צדקה היה מאוד מעריך ומעריך את הגאון בעל כף החיים, ופעם סיפר להם ראש הישיבה שהיה חכם גדול אחד שכאשר הוציא הכף החיים את ספרו, זלזל אותו חכם גדול בספרו של הכף החיים וזרקו בכזיון ואמר שאין צורך לעולם בספר זה. אחד שאינו מביא את השקלא וטריא מן הגמרא והראשונים, אלא רק את מסקנות ההלכה לפי כל דעות האחרונים. והפסיד על כך הרב צדקה, שלא עזר זלזולו של אותו חכם בספרו של הכף החיים, לפי שבימינו כולם זוכים להתבשר מתורתו של הכף החיים, ואילו בספרו של אותו חכם שזלזל - אין קוראים כלל. והטעם לזה, לפי שהיה רבינו הכף החיים ענוותן גדול ושפל בדך בפני כל אדם.

את הרב לירושלים, ובסיעתא דשמיא עוד הספיק הרב להגיע למניין המכוונים בישיבת רחובות הנהר.

כשראו אותו חבריו, אמרו אחרי התפילה איש לרעהו בערבית, "ראיתם? אמרנו לכם שילך לה"א ויחזור". אלא שאו, הראה להם הרב את הצ'ק שקיבל במצרים, והודו כולם שמשמיימים אוהבים אותו.

כך הדפיס רבינו את ספר "כף החיים", כשאנו רואים בחוש איך הקדוש ברוך הוא עוזר למי שלומד תורה בקדושה ולשם שמים. עוד למדנו מכאן, שאדם צריך להתחיל, לעשות את שלו, ומהשמיים מסייעים בידו. אף פעם לא צריך להתיראש.

הוסיף מורנו הרב שליט"א ששמע מחכם אחד סיפור זה במעט שינוי, אולם מראש הישיבה שמע כפי הנ"ל.

חיים מבורכים

אומרים העולם שכשהיה רעידת אדמה בירושלים, ישב ה"כף החיים" בביהכנ"ס "שושנים לדוד" ולמד. באותו הזמן היה שם גם חכם עובדיה יוסף זצ"ל, שהיה אז ילד בן שש. בעל ה"כף החיים" אמר לכולם שלא יפחדו, אך קודם יתנו לילד לדרת ולצאת מהבנין, ולאחר מכן יצא הוא. יצא משם הרב עובדיה, ואחריו ה"כף החיים", ומיד כשיצא נפל הבנין.

פעם, ביום השנה לפטירת אביו, בא אליו אביו בחלום ואמר, "למה לא הבאת ברכות?" ענה לו רבי יעקב, "אבא, אין לי מה לאכול. עשיתי מה שאפשר, אבל לא יכולתי להביא ברכות". שאלו אז אביו, "זימים בכור אין בשביל שיברכו?"

לירת זהב בקופסת טבק

רבי יעקב חיים סופר זצ"ל, ה"כף החיים", חי בעניות גדולה - כמו רוב היישוב היהודי בארץ ישראל בימיו - ולא היה לו מה לאכול. הוא היה קונה לכבוד שבת דג אחד קטן ומנקה אותו, ודג זה היה צריך להספיק לכל שלוש סעודות השבת, לו ולאשתו.

שבת אחת, גם דג לא היה לו. איכשהו, נודע מכך רבה האשכנזי של ירושלים, הגאון רבי יוסף קארו זונגנפלד זצ"ל, שהלך לרבי יעקב חיים סופר לשוחח איתו בדבר הלכה. ודך כדי שיחה, ביקש רבי יוסף חיים ממארחו לשאוף קצת טבק, כשלקח קמצוץ מהטבק, הגיח לירת זהב בתוך הקופסה, ואחר סיים את השיחה ופנה ללכת לדרכו. מאוחר יותר, כשרצה ר' יעקב חיים להריח מהטבק, גילה בפנים את המטבע, והתפלא איך ידע הרב על המצוקה שבביתו. הוא נתן את המטבע לאשתו, ואמר לה, "הנה, עכשיו יש לך כסף לכמה שבועות, כדי שתוכלי לקנות אוכל...".

תורתם משתמרת ומלאכתם מתברכת

מורנו ורבינו חכם בן ציון אבא שאול זצוק"ל, היה נהג לספר בשיחות המוסר אודות הגאון המקובל רבי יעקב חיים סופר זצ"ל, בעל "כף החיים", שהנהגותיו היו פלא פלאים:

בימי הקץ, היה מתפלל ערבית בערך בשעה שבע עם כל הכוונות, ולא היה הולך לישון אלא כעבור שלוש שעות מהתפילה. לפני השינה היה עושה "יחוד", כדי לקום לפני

חצות, וקורא ק"ש עם כל הכוונות. נמצא, שנותרה לו רק כחצי שעה לישון, וכבר היה קם, עושה תיקון חצות, בוכה על החורבן וחוזר שוב לישון, ואז משכים לפני עמוד השחר, ללמוד ולהתפלל בנץ. אחר התפילה היה חוזר לביתו ואוכל משהו מזה, כדי שלא יאחר לישיבה, ואז מגיע לישיבה, לומד וכותב - כך שכל זמנו היה קודש קודשים.

בצהריים, היה אוכל בערך כשעה וחצי - לא מפני שאכל הרבה, אלא מפני שייחד ייחודים. לפני האוכל היה אומר "לשם יחוד", נוטל ידיים בכוונות, וכן ברכת "על נטילת ידיים" ו"המציא" בכוונות. גם בשעת הלעיסה היה מכוון, עד כדי כך שלא היתה מחשבתו על האוכל אלא שקוע כל כולו בכוונות. מלבד זאת, היה לומד בכל יום ח"י פרקי משנה - ששה בבוקר, ששה בצהרים וששה בערב. בסוף הסעודה היה אומר "פיטום הקטורת", "איהו מקומן", ואז נוטל מים אחרונים ומברך

קודש

כלי ראשון שנשמעו
רז הגאון המקובל
ואלי שליט"א,
ראש שרפי הקודש
דשם על רבותיהם
א"א

היכול מרן הבית יוסף

ההלכה היומית שע"י מוסדות המיישר

הלכות תפילין

האם יש מקום בזרוע להניח ב' שתפילין ?

מבואר בגמ' במנחות (ד"ף מז.), שמניחים תפילין במקום כינוס בשר שהוא הקיבורת, וכן מבואר בגמ' בערכין (ט:), שכל הקיבורת כשרה להניח בה, וכן מבואר בשו"ע (סי' כז' סע' א'), שמקום הנחת תפילין הוא בכשר התפוח, בין המרפק לבית השחי.

ובהמשך דבריו (סע' ז') כתב, אע"פ שיש לאדם מכה במקום הנחת תפילין, יניח תפילין משום, שיש בכל חצי הזרוע להניח תפילין, וביאר המחצית השקל (ס"ק ב'), שכוונת השו"ע, שמוותר להניח רק בחצי הקיבורת.

וקשה- שהרי לכאורה מלשון הגמ' והראשונים לא משמע שיש חילוק, שמוותר רק בחצי קיבורת, אלא משמע שיכול להניח בכל הקיבורת.

ועוד קשה- שמבואר בגמ' במנחות (לז.), מחלוקת האם מי שנקטעה ידו יניח תפילין או לא, וביאר פסקי ר"ד (לז:), שכל המחלוקת שלהם שנקטעה ידו לגמרי מעל הקיבורת, אבל אם נשאר קצת מהזרוע, לכו"ע יכול להניח שם, משמע שכל הקיבורת כשרה להניח בה תפילין.

ודבר תימא הוא, שפסקו המשנ"ב (ס"ק ה'), הליכו"ע ח"א עמ' כז'-כח) בדעת השו"ע, כסעף ז' ח"ל, כי העצם הסמוך לבית השחי מחציו עד הקוכר"ו, הוא מקום הנחת תפילין, משמע שרק חצי מהמקום כשר להנחת תפילין.

ולכאורה, גם עליהם קשה מהגמ' בערכין, וכן ממשמעות כל הראשונים, שלא חילקו בקיבורת עצמה.

ואפשר ליישב את לשון השו"ע- שחצי זה לא חצי ממש, אלא כוונתו, לחלק מהזרוע שהוא מהקיבורת ומטה ולא מעל לקיבורת, וכן פסק הגר"מ מזוז זצוק"ל (משנ"ב איש מצליח סע' כז' הע' 2).

הקדמה: יש שני סוגי תפילין, תפילין של רש"י, ותפילין של ר"ת, כלומר נחלקו רש"י ור"ת, מה הסדר של פרשיות התפילין.

לפי רש"י הסדר הוא קדש לי כל בכור, והיה כי יביאך, שמע, והיה אם שמעו,

ולפי ר"ת הסדר הוא, קדש לי כל בכור, והיה כי יביאך, והיה אם שמעו, ואח"כ שמע, כדי שההיות יהיו באמצע, (כלומר והיה כי יביאך ווהיה אם שמעו).

האם יש ענין להניח את שתייהם או שמספיק להניח רק אחד ?

מבואר בשו"ע (סי' לד' סע' ב'), שירא שמיים יחמיר לעשות ב' זוגות תפילין, אחד של רש"י ואחד של ר"ת ויניח שניהם, ובסעיף שלאחר מכן (סע' ג') כתב, שאין לעשות כן אלא מי שמפרסם ומוחזק בחסידות, משום שאם לא כן נראה כגאווה, שהוא מחמיר יותר מכולם.

א"כ למה בזמננו נהגו להניח ב' זוגות תפילין ?

ונראה שבימנו מותר לכל אדם להניח, כיון שרבו המניחים, וכבר מי שמניח לא נראה כגאווה, ולכן ראוי לכל אדם שיהיה לו את ב' זוגות התפילין.

מהו אופן הנחת ב' זוגות התפילין ?

מבואר בשו"ע (סי' לד' סע' ב'), שיניח שתייהם ביחד, והיא הכי עדיפה שכך התפילה שלו היא גם עם של רש"י וגם של ר"ת, ואם אין לו אפשרות להניח את שתייהם ביחד, יכול להניח תפילין אחד בכרכה (ומבואר במשנ"ב [שם ס"ק יא'] שהכרעת רוב האחרונים שיניח סמוך לכרכה את תפילין של רש"י) ואחר כך יניח של ר"ת על סמך הברכה הראשונה ויתפלל, ויש עוד אפשרות שהיא להניח של רש"י בכרכה, ויקרא בהם ק"ש ותפילת שמו"ע, ובסוף התפילה יניח גם את של ר"ת ויקרא בהם ק"ש.

מעשה ביהודי

שאלות אקטואליות מבית הדין
בעניני חושן משפט
בעריכת הרח"ג רבי יעקב כהן
שליט"א
מאגרי מוסדותינו

אביה שנסכחה בדרייבר

שאלה: דרייבר שלקח נוסע מירושלים לאירוע באולם ארמונותיה בבת ים ולאחר שחזר לביתו גילה הדרייבר שהנוסע שכח את התיק שלו בתא המטען, כשהודיע לו על כך ביקש ממנו הנוסע אם יוכל להביא לו את התיק אליו לבת ים או לירושלים, שואל הדרייבר האם הוא חייב להביא לו את התיק והאם יוכל לגבות ממנו מחיר הנסיעה אליו.

תשובה: אינו חייב לכא עד אליו להחזיר לו את האבידה, ואם הדרייבר נוסע במיוחד אליו יוכל הוא לגבות על הנסיעה תשלום, אבל אם הוא מגיע בלא"ה לאיזור בשביל נסיעה אחרת, אסור לו לגבות תשלום גם מהמאבד.

הנימוק: הרמב"ן כתב שאם חבירו אינו קרוב אצלו אינו חייב ללכת אל ארץ אחרת עם האבידה להשיבה אליו וכעין זה גם כרשב"א (כ"ק קה) בשם הראב"ד. וכתב הגר"א:ל שטיינמן זצ"ל בספרו אילת השחר על התורה (כי תצא כב ב) שלכאורה אם זה רק ענין טירחה בלא הוצאת ממון יהיה המוצא חייב ללכת אל המאבד להשיב לו האבידה, ורק אם זה רחוק מאוד לא יצטרך ללכת אליו להשיבה לו והניח בצ"ע באיזה מרחק נחשב כבר לרחוק שפטר ע"ש.

ובספר משפט האבידה (סימן רנ"ט מאזני צדק ס"ק ב) הביא שטמ"ק (כ"ק דף קב) דמשמע דדי להודיעו, אבל מהרא"ש בנדרים (לג:) נראה דלא די בהודעה, ובשו"ת בנין שלמה כתב דתוך רס"ו אמה וב' שלישי אמה חייב להחזיר להם וכוונתו מזה שני להודיעו ובשם החו"א אומרים דדי להודיעו ע"ש.

ואם המוצא צריך להתבטל ממלאכתו כדי להשיב את האבידה יכול הוא לגבות על זה שכר כפועל בטל כמבואר בסימן רסה ס"א וע"ש מחלוקת השו"ע ורמ"א כמה הוא שכר פועל בטל בנידון זה. אבל כאן שמלאכתו של הדרייבר היא לעשות נסיעות ממקום למקום אפשר שיכול לגבות ממנו שכר מלא בשביל כך, אמנם יכול המוצא למכור למאבד שאם רוצה כעת את האבידה יכול הוא לבא לקחתה, ואם ירצה ימתן לו עד שתודמן לו נסיעה לאותו איזור שנמצא המאבד, ובכה"ג שמזדמנת לו נסיעה לשם ובלא"ה הוא נוסע לשם, אסור לו לגבות מחיר נסיעה גם מהמאבד, כיון שצריך להחזיר בחינם כל שאינו בטל ממלאכתו.

לזכרון עולם בהיכל ה'

רות
בת שרה

מרדכי
בן חביבה

גבריאל
בן מסעודה

ר' שלום אהרון
בן רחל

איגרת ל בני הנעורים

"חשבוננו של עולם"

"על כן יאמרו המושלים בואו חשבון תבנה ותכונן עיר סיחון" (במדבר כא, כו).

פשוטו של מקרא עוסק במלחמת סיחון נגד מואב, שלא היה יכול סיחון לכבוש את עיר חשבון ממלך מואב, לכן הלך ושכר את בלעם לקללו. "תבנה ותכונן עיר סיחון", שתהיה חשבון שייכת לסיחון.

לעומת זה בגמרא (בבא בתרא עח:); דרשו אחרת, אמר רבי שמואל בר נחמן אמר רבי יוחנן מאי דכתיב "על כן יאמרו המושלים", המושלים אלו המושלים ביצרם. "בואו חשבון" בואו, ונחשב חשבוננו של עולם, הפסד מצוה כנגד שכרה ושכר עבירה כנגד הפסדה. "תבנה ותכונן", אם אותה עושה כן תבנה בעולם הזה ותכונן לעולם הבא.

ואומר הרב אור החר דיש לומר שיש קשר בין הפשט לדרש - כמו שבמלחמה פיזית על ידי תחבולות וטכסיסים אפשר להביס את האויב הגשמי, כך גם במלחמת המצוות אפשר לנצח ולהביס את היצר הרע האויב הרוחני.

אומרת הגמרא "חשבוננו של עולם" - החשבון לא רק לעצמו, אלא גם לעולם כולו, שהוא וכל העולם תלויים בחשבוננו. כדאיתא בקידושין (מ:): העולם כולו, כל הכלל והפרט שקול חציו מצוות וחציו עבירות, לכן אם עשה מצוה אחת הכריע את עצמו ואת העולם כולו לכף זכות, ואם עבירה ח"ו, ההפך. כל היקום והנצח תלוי בחשבון המצוות, ואלו הם המושלים שעליהם העולם עומד, להיות מושל ביצרו או שיצרו מושל בו.

הרשב"ן פירש כגון אותו חסיד שטייל בשדהו כשכת וראה פירצה בגדר, וחשב בליבו לאחור השבת לגדור אותה, ולבסוף נמנע ולא גדר אותה מפני שהרהר על מלאכה זו בשבת, ואסור הוא לחשוב על מעשה חול בשבת. וזכה אותו חסיד וגדל באותו פירצה במקום גדר "צלף אחד", עץ מיוחד ששלוש מיני פירות גדלים בו, והיה מתפרנס ממנו הוא ואנשי ביתו כל ימיו (שבת קנ:). ומבואר בשם עמק המלך, שהחסיד הזה היה גלגל של צלפחד שהוא המקושש שנענש ונהרג על חילול שבת במדבר, ובא בגלגל לתקן עון חילול שבת, אף שהיה כוונתו לשם שמים כמו שכתב התוספות (בבא בתרא קיט:); בשם המדרש, ובשביל שחשב בהרהור בלבד בשבת לגדור הפירצה ונמנע מלכנותה מטעם חסידותו בזה נתקן עונו ונמחל לו, ולכן עלה באותו פירצה דוקא עץ שנקרא "צלף - חד" (לרמוז את שמו), והתפרנס ממנה כל חייו, - זהו חשבוננו של עולם אשרי המושל בזה.

לא לעולם הזה, כי הכל דימיון, היצר הרע נמשל למי שרץ באמצע השוק וידו קמוצה וצועק ומכריז "מצאתי, מצאתי" וכל אחד חושב שאצלו נמצאת אברתו, לכן כולם רודפים אחריו כדי שיתן להם את אברתם, ולבסוף כשתופסים אותו בסוף השוק הוא פותח את ידו נמצא שאין בה כלום. כל אדם איבד משהו בחיים וחושב שאם ימצא את אברתו יגיע לשלוות ולכאורה לא יחסר לו יותר כלום בחייו וירגיש מושלם, וכך עוסק כל ימיו להשיג שלמות ולא משיג, והכל דימיון, תענועי היצר הרע. (העולם הזה דומה לאופק, כל פעם שמגיעים לאותה נקודה של אופק שבה השמים והארץ נושקים זה לזה נמצא אופק חדש).

ולעומת זה בעשיית המצוה השכר הוא גם בעולם הזה, מפני שאדם ההולך עם מצוה זוכה לסייעתא דשמיא, המצוה שומרת עליו בכל דרכיו, כי המצוה מגנא ומצלה. עבודת המידות נותנת לאדם שלוה בהלך חייו, אינו חי בתחרות שאינה פוסקת, מתגבר על הקנאה והתאוה, חי יום יום בדיעה ברורה שאינו מת ובכל מעשיו טמון נצח ותכלית ממשית ולא רק מעשים רגועים של הכל וריק שנעלמים כעלה נידף.

כמה ערך יש למצוה אפילו שנראת לכאורה קלה - איתא בסוטה (מו:): תניא רבי מאיר אומר כופין ללוויה, כלומר שהבית דין כופה את מי שאינו רוצה ללוות את חבירו בצאתו מן העיר לעשות כן, מפני ששכר מצוות הלוויה אין לה שיעור שנאמר (שופטים א, כד) בכיבוש ארץ ישראל, כשבאו שבט אפרים לכבוש את העיר בית אל, לא מצאו את הכניסה לעיר כי מבואה היה נסתר, "ייראו השומרים איש יוצא מן העיר, ויאמרו לו הראנו נא את מבוא העיר, ועשינו עמך חסד", וכתיב "ייראם את מבוא העיר". ומה היה החסד שעשו עימו, שכל אנשי העיר נהרעו בחרב ואילו אותו איש ומשפחתו שילחו לחופשי בלי פגע, והגמרא מוסיפה ומתארת את השכר העצום שקיבל אותו האיש, נאמר (שם) "זילך האיש ארץ החיות ויבן עיר ויקרא שמה לזו הוא שמה עד היום הזה". תניא היא העיר לזו שצובעים בה תכלת לציציות ולבגדי כהנים, היא העיר שבא סנחריב ולא כילבלה (שסנחריב הצליח להגלות ולכלכל את העולם כולו חוץ ממנה), היא העיר שנבוכדנצר לא החריבה, ואף מלאך המוות אין לו רשות לעבור בא. אלא זקנים שבה בזמן שדעון קצה עליהן מן החיים ומבקשים למות יוצאים חוץ לחומה של העיר והם מתים", ומסכמת הגמרא והלא דברים קל וחומר ומה כנעני זה שאפילו לא דיבר בפיו ואפילו לא הלך ברגליו, אלא רק הראה את מבוא העיר ובכל זאת גרם הצלה לו ולזרעו עד סוף כל הדורות, אם כן מי שעושה לאורחו לוויה ברגליו על אחת כמה וכמה שיזכה לשכר ללא שיעור.

שנו כאבות (ב, א) "זהו זהיר במצוה קלה כבחמורה שאין אתה יודע מתן שכך של מצוות. והוי מחשב הפסד מצוה כנגד שכרה ושכר עבירה כנגד שכרה". מקשה בעל ההפלאה רבי פינחס הלוי הורוויץ זצ"ל בהקדמה לחידושי הש"ס, אם "אין אתה יודע מתן שכך של מצוות" כיצד יוכל האדם לקיים "זהו מחשב הפסד מצוה כנגד שכרה"? ותירץ על פי המובא בגמרא (חולין פו:). מעשה באחד ששחט וקדם חבירו וכיסה את הדם, והיינו שחטף מימנו את מצוות כיסוי הדם, חייבו רבן גמליאל לשלם עשרה זוזבים.

ולכאורה תמוה מהיכן לרבן גמליאל ערך וסכום זה של עשרה זוזבים לתשלום עבור חטיפת מצוה? אלא שרבן גמליאל לא ידע, אלא נקב סתם סכום בעלמא, וזכה ביקש לבדוק מה הערך ועד כמה שווה המצוה בעיניו של אותו איש, ומשהסכים ברצון לקבל את הסכום הנ"ל התברר שאין עשרה זוזבים זהו שווה של מצוות כיסוי הדם בעיניו. עם זאת ברור מאליו שאילו לא היה מתדע בעשרה זוזבים היה מחייב את חוטף המצוה לשלם ככל אשר ישת עליו בעל המצוה, כפי שחושב ששווה בעיניו.

מר רבינו פוליטי שהיה גבאי ישיבת פורת יוסף מספר שכעודו שהיה בתורקיה היה לו בית חרושת לבגדים, יום אחד נכנס אליו קצין גבוה מהצבא התורקי שהיה אחראי על מלבושי הצבא ורצה לרכוש ממנו עשרת אלפים חליפות לצבא, והיתה השעה דחוקה למנחה, ביקש ממנו שידחה את המקח הזה לעוד חצי שעה כדי שיספיק ללכת לבית הכנסת להתפלל מנחה, סירב הקצין לבקשתו ולא רצה להמתין ומיד הלך וקנה מאיש אחד שהיה לו בית חרושת לבגדים, וכשחזר מר פוליטי מבית הכנסת חישב ומצא שהפסיד שלושים אלף זוזבים מביטול העסקה בשביל תפילת מנחה והיה שמח ונתן תודה לשם על שעמד בניסיון, לא עבר זמן רב ונוכח הקצין שהסחורה שקנה אצל האיש האחר לא היתה ראויה לצבא וחזר אליו וקנה ממנו את כל החליפות לצבא והרוויח כפליים מן הרווח הראשון.

כשכאים לעשות חשבוננו של עולם צריך לדעת שהעבירה לא משתלמת כלל לא לעולם הבא ואפילו

ואלה יעמדו על הברכה

שילה בן נטלי חיה

איל בן יסמין

ורד בת יסמין

אליהו בן סאלמה

טל בן מדי

גיל בן אסנת

עידו בן רחל

יניב בן משה

מרדכי בן נטלי חיה

03-5520004

לתרומות והנצחות

שרה בת נעמי

מאיר בן מדי

ירמיהו בן ויקטוריה

פריטים טמונים - פרשת חוקת

תמונת באר מרים הנפלאה במדבר!

בתמונה הזו הוטמנו 15 פריטים מפרשת "חוקת" האם תוכלו למצוא את כל הפריטים החבויים בתמונה? חפשו היטב - הפריטים מוסתרים בכל פינה!

הפריטים שעליכם לחפש:

פרה אדומה - הפרה האדומה התמימה לטהרה מטומאת מר
אש - האש לשריפת הפרה האדומה
אפר - אפר הפרה האדומה לטהרה
ארז - עץ הארז הנזקק לאש עם הפרה
אזוב - צמח האזוב לטהרה מטומאת מת
שני תולעת - החוט השני הנזקק לאש
נחש נחושת - נחש הנחושת שעשה משה
נחש - הנחשים השרפים שנשכו את העם
חרב - חרב המלחמה נגד סיחון מלך האמורי
כתר - כתר סיחון מלך חשבון
עיר - עיר חשבון בירת סיחון
דגל - דגלי ישראל במסעות המדבר
הר ההר - מקום קבורתו של אהרן הכהן
דרך - דרך המלך שביקשו לעבור
שדה - שדות מואב שעבר בהם העם

האם תצליחו לגלות את כולם? בהצלחה!

מצא את ההבדלים

האם תצליחו למצוא את ההבדלים סביב פרה אדומה?

הכהן והאנשים מתבוננים בפרה המיוחדת - אבל משהו כאן שונה מהתמונה המקורית...
 בדקו היטב וגלו את 15 ההבדלים הנסתרים! בהצלחה!

יש לכם פתרון? הזדמנות לזכות בפרסים מפתיעים! - שלחו את התשובות הנכונות למייל Office@mrbs.co.il
 או לפקס 077-4701119 והיכנסו להגרלה-בהצלחה!

דברי הרשב"י

דברי תורה
דרך אורו של הרשב"י
בזהר הקדוש

עניין פרה ארומה

שלו, ומבטל את כל אישיותו כלפי בוראו, ומבין שאין הוא כלום בעולם אלא הכל בשליטת ה"ת, ומבין שאין האדם קובע כלל ועיקר בשום דבר, אוי הוא זוכה ליותר ויותר אור עליון מאת הבורא יתברך שמו, כי הגאווה והעצמיות היא שורש כל העוונות והחטאים, והיא מקור הרצונות העצמיים והאנוכיות, כי לאחר שמסכים בדעתו שמגיע לו הנאות של עולם הזה הרי הוא שואף וחושק אליהם, וזה נקרא בלשון המשנה 'מתלמדיו של בלעם הרשע נפש רחבה' במקום 'נפש שפלה' של אברהם אבינו, יה"ד שנוכח להבין עומק העניין, וכמה כדאי הוא להיות מתלמידו אברהם אבינו.

וככל שיש לאדם שורש יותר גדול של גאווה, אם ירצה להתעלות בעבודת ה' יוצרך לקבל צערים וצימצומים ונסיגות לצורך נקיון והשפלת נפשו לטובתו האישית. ופעמים שה' מפיל את האדם בכדי לזכותו לשבור נפשו וגאוותו, ועי"ז יכיר מקום עצמו שאינו צדיק ויבא בשיפלות לפני מלך מלכי המלכים וגם לפני בריאותו. וכמוכן שאם לא ייילחם להינצל מן הנפילות או שלא ירגיש שיפלות על עוונותיו יפסיד את כל אשר לו.

ואומרים הצדיקים שלכן הכהן היה שוחט ושורף את הפרה מחוץ למקדש ומכוון כנגד פתח החיכל, רמז שגם שאדם מרגיש שמרחיקים אותו צריך לדעת שיש את מקום הקודש, ולכן צריך להסתכל לכיוון בית המקדש, כפי שידוע שלכן יש את הגובה של פתח האולם, וזה מורה על הרצון של ההתקרבות ושל החיבור להי"ת וזה מסלק את הטומאה והמיתה של חוסר החיבור להי"ת.

וכמו שאומרים שגם בעניין פרה ארומה, הרי היא כמו כל קרבן, שמדמו לבעלים שכל הצער והמיתה שעוברת בהבחה היה צריך לבא על האדם, ואילו בזמן הזה שאין לנו בית המקדש ואין לנו שחיטת פרה ארומה ושרפתה ואפירה, הרי ששרפה והשחיטה הם כנגד היסורים והנסיגות אשר באים על האדם בעולם הזה בין כפרנסה בין במניעות לדברים שבקדושה, וזו הבחינה של השחיטה של הפרה, וכאשר אדם יודע שהכל לטובתו הרי זה מעין עולם הבא כי כאשר מקבל באהבה הרי זה מוכיח שהוא מגלה יותר ויותר את הי"ת ומחבר אליו בקשר אמיץ, לפי שדעתו שפילה עליו, והרי הוא מחובר להי"ת וזהו סימן לטהרתו, וכפי שאמרו חז"ל כלים שבידתו זו היא טהרתו.

ועל כן אדם כזה מקבל בשמחה כל הנהגה של הי"ת, לפי שיש לו ביטחון שלם בהי"ת והוא האדם השמח ביותר בעולם הזה, ויש לו בחינה של מעין עולם הבא.

וכל זה הוא מלבד רבים מסודותיה של הפרה ארומה ועניין שריפתה, והופכת מן החי לדומם וכמבואר ברמב"ם (יסודי התורה פ"ד) שכל הארבע יסודות של אש רוח מים עפר נהפכים וחוזרים לשורשם וחוזר חלילה, ועניין הפ"ד דינים שרמזים גם במילה 'א-פר' וגם ב'פ-ה' וגם ב'ע-פר' אלא שכאפר מקדים הא' לפר ובפרה הפר מקדים לאות ה' ובעפר האות ע' מקדימה לפר' ונאמרו בזה כמה רמזים כידוע ואכמ"ל ויעיין עוד בדברי תלמיד הרשב"א בתורת המנחה (דרשה מא) ויה"ד שנוכח לדוח הטהרה שיערה הי"ת על עמו ועי"ז נכח לנאולה השלימה כמורה בימינו אמן.

רבותינו ומוכא ג"כ בדברי האור החיים הק' (ריש פרשת חוקת) שהטעם שנאמר זאת חוקת התורה ולא נאמר זאת חוקת הטהרה, כמו שמצינו שנאמר זאת חוקת הפסח ולא נאמר שם זאת חוקת הטהרה, לפי שכאן הוא חוק של כלל התורה, לפי שרק בעם ישראל יש את טומאת מות (יעיין המו"ח וההלכה וברמב"ם פ"א מטומאות מות) לפי שחסרון נשמות יוצר גרעות גדולה שמסמלת את רוח הטומאה, מאחר והם עמדו בזה סיני וקבלו את התורה ועל כן נקרא חוקת התורה.

וכל ענין המיתה שבאה לעולם לא באה אלא על ידי חטא אדם הראשון, והפרה הארומה היא הדרך לטהר את טומאה זו, וממילא גם היא הדרך לתקן את טומאת חטא אדה"ר, ועתה שאין לנו פרה ארומה ובית המקדש נמשך אור זה באופנים אחרים. וצריך לדעת כיצד מושכים טהרה מתיקון פרה ארומה שאין אותה בפועל בימינו?

ואמרו רבותינו שניתן למשוך טהרה זו על ידי גילוי אורו יתברך, וכפי שנתבאר שהטומאה זה ההסתרה של אור ה' השורה בעמו, וכאשר מגלים את ההסתרות ומאירים את אור ה' בקרבנו, והיים עם ה' בכל פרט מחיי היום יום שלנו, אנחנו ממשכים עליו רוח טהרה, וככח האמונה והחיבור להי"ת יש את תיקון כל המידות, שכפי שידוע עיקר מה שאדם מגיע לעולם הזה הוא לתקן את מידותיו על ידי מצוות התורה, שהתורה נעשית חלק ממדותיו וככל שמסירים את ההסתרות של העולם הזה ומגלים ומשיכים אל הלב את הכיטחון בהי"ת בכל רגע ממש, אזי מתמלאים בקדושת ה' שקדושה זו מכיאה לעולם ברכה ושמחה גדולה.

נסעתי בתחילת השבוע עם נהג מונית יקר לחתונה של אחד מידידנו, וסיפר לי אותו נהג מונית שהוא זוכה ללמוד בכל יום גמרא עם חברותא תלמיד חכם, וכמו כן משתלל לקיים את כל המצוות כפי שכתוב בשולחן ערוך, והסביר לי שכל זה בא בכח ששלה לו חבר שיעורים של אחד מחשובי הדרשנים בספר הקדוש חובת הלבבות שער הביטחון, ומיני אז נשתנו חייו מן הקצה אל הקצה, שמקודם לכן היה במריבה מתמדת עם כל סובביו ואפילו עם בני משפחתו, ומעולם חמיו לא נקל לו דבר מחמת מריבותיו, וכן הלאה, ולאחר שהבין היטב שכל דבר בעולם הוא ממנו יתברך, נתמלא תמיד בשמחה ורוגע ושלמות הנפש, כפי שראוי לכל יהודי לחיות, ובס"ד הגיע אליו ברכה עצומה והחל לשמור שבת קודש ואף לקבוע עתים לתורה, ויש לו יותר רווחים ממה שהיה קודם לכן, ואף חמיו קנה לו דירה מתנה, ועוד ועוד, וכמוכן שהוא לא ציפה לקבל ממאן דהו דבר, כי שם כל בטחונו בה' לבד, רק שככח זה שראו שבאמת אינו מצפה לאיזה דבר, וגם אין לו מריבות עם אדם והרי הוא מכיל את כל ענייני העולם הזה באמונה ובשלווה, כולם החלו לכבדו, וגם פרנסתו עלתה מן השמים לאין ערוך, וברור הדבר שכל מי שיושב כן את הי"ת וישתדל בכל נפשו לשמור את דברי התורה ודאי שיתקיים בו הפסוק 'והיית אך למעלה' וה' ירבה ונבול בשפע וברכה עד עולם.

וככל שהאדם מבטל את המציאות של העצמות והיישות

לכל אחד מנשמות ישראל יש חלק בתיקון חטא אדם הראשון. המיתה ממשכה את אבי אבות הטומאה, לפי שכמת יש את ההסתרה הגדולה, דהיינו חוסר השגחה וחיבור להשם יתברך. וחוסר חיבור זה הרי הוא הטומאה הגדולה, ואף שבכל דבר ואפילו בצומח דומם יש חיות מאת השם יתברך, כפי שנאמר: 'זאתה מזהה את כולם וצבא השמים לך משתחוים', וכפי שידוע שאפילו בדומם יש חיות תוססת, שבכל חלקיק וחלקיק של הדומם ישנם אלקטרונים אשר מסתובבים סביב הפרוטונים, וא"כ ניתן להפוך כל דומם לכלי מה, וכפי שברור שכל העולם אינו אלא מחיותו יתברך, ואם חלילה ליוצר חור שחור (כח ששואב ומפרק את חלקיקי האטום) יכול הוא לבלוע את כל העולם כולו ראשו על כרעיו ועל קרבו, ומוסכם על כל בעלי הפיזיקה כי כל המציאות של כל כדור הארץ אינה מכילה חומר המכיל יותר מכדור קטן של מושק ילדים.

(למי שטרם הבין את העניין נפרט: דהיינו המציאות של כל חלקיק אטום שיש בכל מוצר ומוצר היא רק אלקטרון סובב, והוא הנותן את תחושת המציאות השלימה שיש בו, אולם רובו ככולו אינו אלא חלל ריק, וככך בחיבור כלל חלקיקי האטום נוצר מציאות של שולחן העשוי מעץ או ברזל או אבן, וההפרש בין החומרים הוא אופן של ריבוי החלקיקים. וכפי שידוע שכל מוצר בעולם ניתן להופכו לזהב בפועל, אלא שלא עושים זאת במציאות לפי שהעלות של פרוק החלקיקים והפרדתם, תעלה יקר יותר מרכישת הזהב עצמו. וגם המים והדגש ושאר נוזלים עשויים מחלקיקים אטומים אשר קובעים את סוג המינרל וכו').

ונכון שגם אברי האדם לאחר מיתתו מציאות קיימת רק בכח הי"ת, שהוא המדה וממציא הכל בכל רגע ורגע ואין עוד מלבדו כלל, אולם הנשמה של היהודי, מלבד מה שנשפעת מאלוהים, היא בעצמה חלק של אלוה ממעל, לפי שנשמתם של ישראל חצובה מתחת כסא הכבוד, ואילו הדומם והצומח וכו' אין חיותם ישירה מעולם האצילות והבריאה, אלא מעולם היצירה והעשייה, ומחכה הנשפע בהם מעולמות שמעליהם, הוא יתברך משפיע עליהם ולא בצורה ישירה. ואף שכל דבר שבעולם הוא רוחניות שהלכה והתגשמה יותר ויותר עד שלאחר כל ההשתלשלויות הגיעה למציאות הגשמית בזה העולם, מכל מקום אינו דומה לנשמת ישראל וכפי שנתבאר.

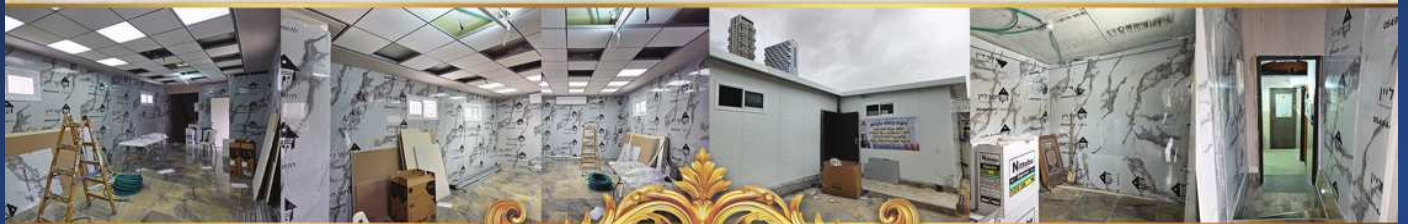
והנה הדבר ברור שכאשר אור ה' חונה על האדם מכה נשמתו, שהרי קודש בריך הוא ואורייתא וישראל חד הוא, אזי האדם הוא בטהרה, אולם לאחר מיתה שאין אור הנשמה המחובר ישירות לכסא הכבוד מחוברת עימו, ממילא הרי הוא אבי אבות הטומאה, לפי שמאחר וגוף האדם יש לו חשיבות יותר משאר דומם וצומח על כן כאשר הנשמה ניטלת הרי זה חסרון שאין כמוהו, וכשיש חסרון רב כזה הרי זה מורה על רוח הטומאה, ואינו דומה לצומח או אפילו לגוי שנעקר ונתלש מחיותו.

וענין פרה ארומה אף שאין אדם יכול להגיע לסודות ועומקה, מ"מ כתבו רבותינו שיש בה סודות רבים, וגילו את חיצוניות חלק מן הסודות. ואחד מן הדברים שהביאו

הזדמנות נדירה להיות שותפים בבנין התורה!

בשל הריבוי העצום והמבורך של לומדי בית המדרש ובחורי הישיבה
בהשגחה פרטית נבנה בית מדרש חדש מרווח ומפואר בסמוך לישיבה
מרכז תורה שיאגד תחתיו את שוקדי התורה ויהפוך למגדלור רוחני

השלמת הבנייה תלויה בכם!

אנו זקוקים בדחיפות לתרומות עבור שכר פועלים,
ריהוט, ספריות, ספרים, ארון קודש, תיבה ועוד..

זכות נדירה!

כל התורם 2,600 ש"ח ומעלה – יזכה להכנס לברכה אישית בחדרו של מודנו ודבנו שליט"א
ושמו יונצח בלוח התורמים המקימים בהיכל בית המדרש החדש

לפרטים ולתרומות: 053-3155010 - הרב עמית גבריאלוב שליט"א

"וזהב הארץ ההיא טוב" – השקיעו בזהב נצחי, בתורה הקדושה!